

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

— Sokaklarda ayı oynatmak yasak edildi. —

Yazın biriktir...

"Karıncı ile Ağustos Buceđi" nı
hatırlarsınız. Karıncı yaz boyunca
topladı ve kış huzur içinde
geçirdi. Ağustos buceđi ise...

Bu yaz biriktireceđiniz
paraları 8 Temmuz'a ka-
dar İş Bankasında top-
layarak deđerlendiriniz.
"Sürpriz Çekilişte" çeşit-
li ve zengin para ikrami-
yeleri sizleri bekliyor.

kısa güvenle gir!

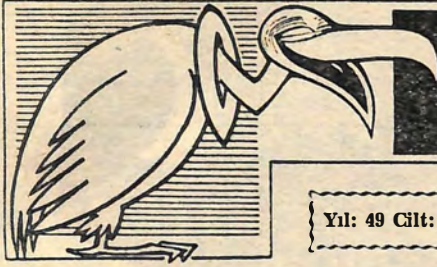
TÜRKİYE

İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 1732 — 75)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 24 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 2 Haziran 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

Anadolu tekrar sallanabilir..

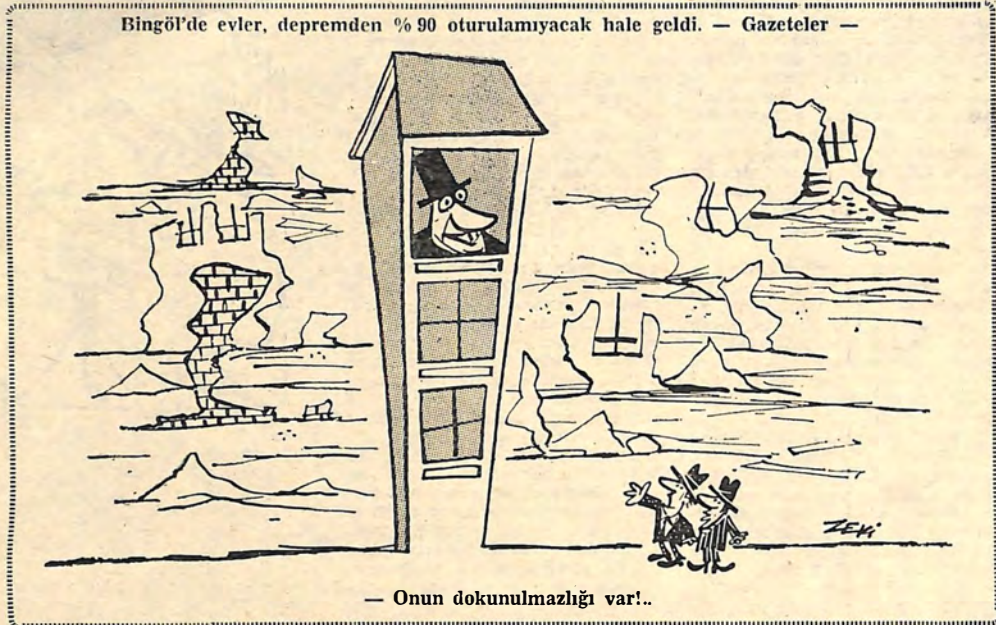
ONCE Burdur sallandı. Babadan kalma evler, yani genellikle ahşap olanları ya da kerpiçten yapılanları ayakta kaldılar da, betonarme binalar (Postahane, hastahane ve okul gibileri) birer iskanbilden şato misali birbirlerinin üstüne yığılıverdiler! Yıkılan okulların enkazı altından çıkardığımız yavrularınıza gri önlüklerinin kefen oluşu ne kadar hazındı!

Çok geçmedi aradan, bu sefer Bingöl sallandı. Orada da aynı manzara, ölü ve yaralı sayısı, köylerden çok Bingöl il merkezindeydi... O muhteşem Sağlık Okulu dalgalanan bir bayrak üzerindeki resim gibi yamru-yumru olmuştu!... Yirminci baharlarına bile henüz nlaşamamış birçok hemşire adayı, enkazın altında can verdiler. Onların da beyaz önlükleri son yolculuklarında kendilerine kefenlik etti!...

Bingöl yıllar yıldır en tehlikeli bir deprem bölgesi olarak biliniyor. Bu son deprem, tarihin kaydettiği dört yüz küsuruncusuydu! Onun içindir ki, birçok kere yıkılmış ve yeniden yapılmıştı. O kadar ki Bingöl'de artık eski tarz bina hiç kalmamış gibiydi. Hepsini devletin elinden geçmişti ve betonarmedendi... Üstelik orası en azılı deprem bölgesi olduğuna göre, yeni binaların deprem talimatnamesine uygun bir biçimde yapılmış oldukları da sanılıyordu! Kısacası deprem afetine en çok orada hazırıklydık.

Ne yazık ki son Bingöl depremi hemen Burdur'un arkasından bu alanda ne kadar gevşek, ne kadar gözü kapalı binalar yapmış olduğumuzu bir kez daha başımıza kakmış ve sayısız can pahasına bizlere çok acı bir ders daha vermişti.

Türkiye gibi deprem kuşağı üzerindeki bir ülkede, bu korkunç doğa afetine karşı, tek silah: Beton-

— «Devletin de hiç mi suçu yok?» diyeceksiniz.

Elbette var. Müteahhitlere yüzde on kâr sağlayarak ihaleye çıkarılan binaları, devlet dairelerinin, yüzde otuza kadar bu fiyatı kıranlara terci-

han ihale ettikleri düşünülürse, o müteahhidin peşinen hırsızlık edeceği de kabul edilmek gerekmez mi? «Hazineyi koruyalım» derken, devlet, hırsızlığa bir çeşit —istemeyerek de olsa— galiba gözyumar olmamış mıdır?

Allah korusun yarın ya da öbür gün yurdun bir başka bölgesi daha sallanabilecek olursa, yukarıdaki acı gerçeği tekrar hatırlamaktan, hatırlatmaktan başka elden ne gelecektir?

Anadolu çok çürük, çok kötü' binalarla doludur! O çürük binaların içimizden daha bir çok canlar alacağı gün gibi besbelli ortadadır... O halde şimdiden o çürük inşaatları birer «ekspertiz» e tâbi tutturup, ra-

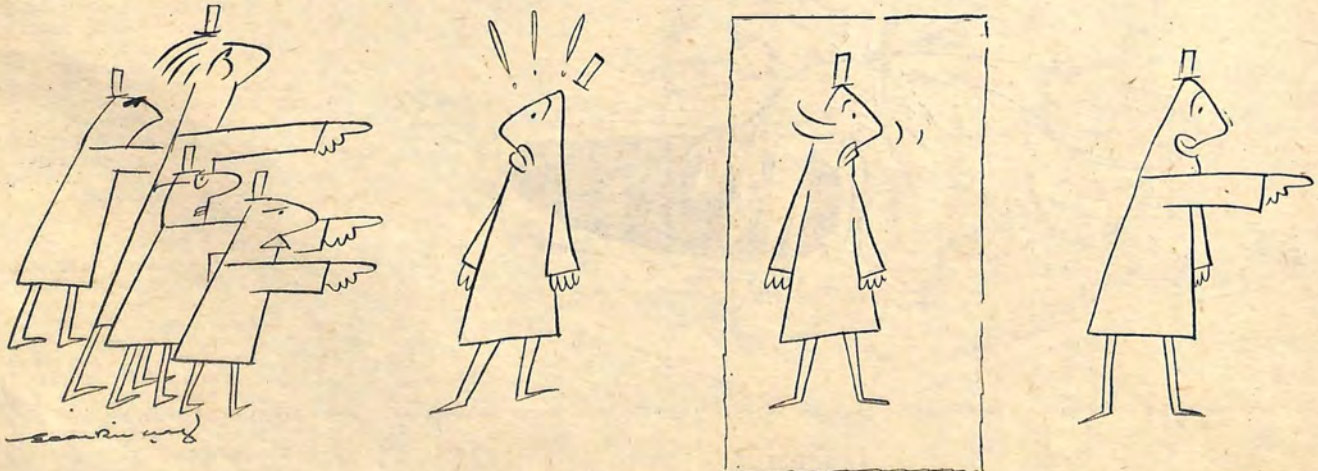
porları bozuk olanları derhal boşalttırsak, gelecek depremlerin can kaybı sayısını, hiç kuşku yok ki, şimdiden biraz azaltmış oluruz...

Amma ondan da önce yapılacak tek ciddi iş, devlet inşaatlarında ve özel inşaatlarda bundan böyle demir ve çimento denen nimetlere haklarının verilmesini sağlayacak bir düzeni ille de kurup yürütmektir. Şimdi sayın Başbakan Nihat Erim bu konuya ciddiyetle el atmaya kararlı görünmektedir. Ne var ki elimizi çabuk tutmaya, çok a. celeci olmaya mecburuz...

Unutmayalım, Anadolu yarın gene sallanabilir.. ve bizi gene gafil avlayabilir...

AKBABA

— Depremde yıkılan binaları yapanlar hakkında kovuşturmayaya geçilecek. —

Kırk birinci kulp

BURHAN ESEN

SIK SIK gazetelerde define ile ilgili haberler yer alır. Bazı meraklı vatandaşlar toprağın üzerindeki kıymetlerle yetinmezler. Yerin altında saklı bulunan define- nin kokusunu alırlar. Gece yarısından sonra, el ayak çekilince, gizlice gözlerine kestirdikleri noktaları kazmaya başlarlar. Bazen günlerce, hat- ta aylarca devam eder gizli hafriyat. Epeyi süreden beri merak eder- dim bu işi. Memleketimizde gizli bir zanaat vardı. Pek çok vatandaş ek- mek yiyordu definecilikten.

Aynı konu tartışılırken dostlar- dan biri:

— Definecilerin borsaları bile var, dedi. Esham, tahvilât, bono gibi kıymetler değişiyor. Krezis'ün hazi- nesinin değeri son yıllarda düştü. Kimse dünyayı satın alabilecek ha- zineye yatırım yapmıyor. Borsada en yüksek değer Çakırcalı Mehmet Efe ile Katırcı Yarı'nın gömülerin- de.

— Nerede çalışıyor define borsası? — Mezarlık başındaki kahvede. Bütün gün, bütün gece definenin yerlerini bildiklerini iddia edenler- le, kazıya yatırım yapacak kapita- listler çekişe çekişe pazarlık eder- ler. En sonunda anlaşmaya varılır. Sessizce oradan çıkar, bu iş üzerin- de ustalaşmış işçileri de alarak, al- tında defineden çok ümitlerin, ha- yâllerin yattığı toprak yığını kaz- maya başlarlar.

Verilen bilgi merakımı daha da artırmıştı. Araya taraya nihayet de- fine borsasının kurulduğu kahveyi bulmuştum.

Kahvenin içinde kazmalar, kürek- ler hazır. İki tane zağar bile vardı.

Garsona:

— Oğlum, dedim, bu köpekler ne işe yarıyorlar? Kazı yaparken canı

sıkılan öte yanda avlanmaya mı baş- lıyor?

— Hayır, dedi, bunlar cins it, â- bey. Toprağı kokluyorlar. Eğer altın- da para gömülü ise başlıyorlar hav- lamaya, çırpınmaya. Defineciler de hemen kazıya başlıyorlar.

Çayımı içerken daha uzakta otu- ranlar bitişikteki masaya toplanmış- lardı. Haritalar, krokiler masaya ya- yıldı. Gözlükler kılıflarından çıkarıl- dı. Kahvede değil de, kadastro dai- resindeyiz sanki...

Birisi yüksek sesle anlatıyordu: — Çeşme yolu bu. Asfaltı takiben on kilometre gidilecek. Gittik mi? Gittik. Sola dön, yarım kavis çiz. Ne çıktı karşına? İki çınar ağacı. Çınarın uzununu sağına al, yürü. Ne duruyorsun yürüseneye yahu! Kar- şına bu sefer yıkık çeşme çıkacak. Çeşmeyi soluna al, uygun adım marş... Tepenin önünde duracaksın. Bir yanında mezar var, öte tarafta tarihi kemer. Mezardan beş adım ileri çıkınca, taşlık yere rastlayacak- sın. Meşhur haydut Kara Yorgi'nin hazinelerini çığnıyorsun... Kaz ora- yı. Derinlere in. Sağa kay, sola kıv- rıl. On gün, otuz gün, üç ay. Dök parayı acıma... Ay parçası gibi hazi- ne meydana çıktı mı gözlerin kama- sır. Çil çil altınlar, inciler, elmaslar. İnsanın gözleri kör olur parıltıların- dan...

Plân üzerinden izahat veren kişi:

— Altın... — Altınlaaar... — Inciler... Elmaslaaar...

Diye bağdırdı, dinleyenler hazi- nenin kapağı önlerinde açılmış gibi, kamaşan gözlerini elleriyle oğuyor- lardı. Biri:

— Kaça mal olur bu kazı? diye sor- du.

— Valla.. kat'i rakam veremem. İşçi gece yarısından sonra çalış- cak. Belki de çift vardiya yapmak zorunda kalacağız. Gün doğmadan işi paydos etmezsek hükümet yaka-

Bir vatandaş, geceleri Ay'a baktırıp geçimini sağlıyor. — Gazeteler —

mıza yapışır, gömüyü elimizden ka- çırırız. En azından on, onbeş gün sürer. On kişi çalıştırsak elliser ii- radan günde beşyüz eder. Onla çarp, etti mi beşbin?...

— Define orada değilse?... Beşbin havaya mı uçacak?... — Ya oradaysaaa... Milyonlar, tril- yonlar, kentirilyonlar... Beşbin ko- yup, Amerika'dan daha zengin olu- yorsun. Geri kalmış ülkelere kredi açabilecek duruma geliyorsun. Ne haber?...

Beriki, hazinelere gerçekten sahip olmuş gibi kasılmıştı:

— Devlet hazinesini sömürmeyen hükümetlere yardım ederim. Kap-

kaççı yöneticiler yardım faslından zırnık bile alamazlar benden!

— Para senin amcağım, istediğin gibi harcayacaksın elbette. Kim ka- rıacak?...

— Üçbine fitseniz bu iş oldu...

— Kurtarmaz. Gömünün yerini tesbit için tam on yıl çabaladık. Ho- calara yıldız falları açtırdık. Ermiş kişileri istihareye yatırdık. İş ko- tarasıya, plân haline getiresiye ka- dar hem para döktük, hem de alın teri. Birini kaldıralım, dörtbin ol- du, tamam mı?... — Veremem, üçbin işler!

— Şuna beşyüz daha koy, brader.

— Olmaz!

— Kapanıyoy bas, plânı all

İhtiyar, elleri titreyerek cüzdanını çıkardı:

— Ne vereyim?...

— At bir binlik...

— Şu beşyüzü al hele. Üç gün son- ra emeklilik çekim gelecek. O za- man üstünü tamamla!

— Peki... Hadi baba, Kara Yorgi' nin hazinesi helâl olsun benden ya- na. Güle güle harca. Bizi de unut- ma ha!...

— Hiç unuttur muyum, evladım. Bir çift iyisinden pabuç alırmı!

Pazarlık bitmişti.

Alan almış, satan satmıştı.

Olayı izleyen bizim gibi meraklı- lar sadece hava almıştı...

Kazma, kürekler hazır.

Zağarlar daha şimdiden, definenin gömülü bulunduğu yere gitmeden, altın kokusu almış gibi, havlamaya, sineklenmeye başlamışlardı.

Çıkıp gittiler.

Garson, boşu alırken:

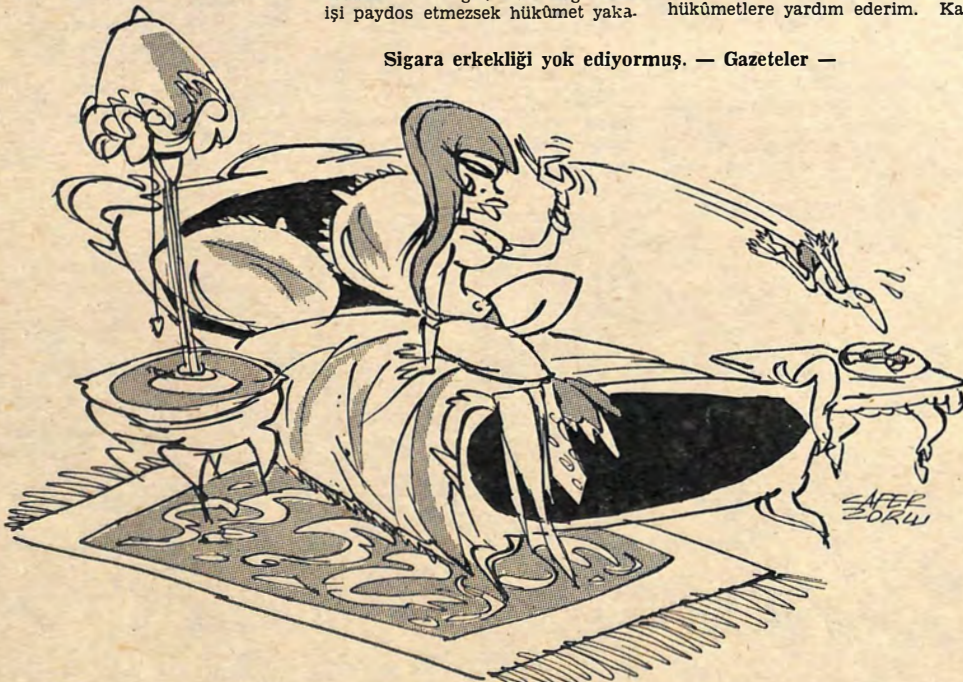
— Defineciler, dedi, emekliyi fena uyuttular. İkramesi de gider, üç aylık maaşlarını da araklarlar.

— Aşlı yok mu definenin?

— Geçimleri bu yoldan, âbicim.

Üç yıldan beri, Kara Yorgi'nin defi- nesini belki yüz kişiye sattılar. Ge- çimlerini böyle sağlıyorlar. Dünya kırk kulplu kazan, birinden de sen tut kazan... demezler mi?

Bu açığözler kırkbirinci kulpu bulmuş, sımsıkı yapışmışlar.

Sigara erkekliliği yok ediyormuş. — Gazeteler —

İZMARİT!

ayna

MEHDI ZIT

KURUM

— Hayrola!... Ne diye böyle yol ortasında duruyorsun?...

— Kim yol ortasında duruyor?

— Sen.

— Vay canına!... Ben buraya geldiğimde burada bir ev vardı. Demek ben beklerken ev istim-lâk edilmiş, yeri de yol olmuş.

— Ne bekliyorsun burada?

— Et kuyruğu burası.

— Herde kasap mı var?

— Hayır. Et Balık Kurumu var.

— Eti ne diye kasaptan alıyorsun da Et Balık Kurumundan alıyorsun?

— Et alacağımı da nereden çıkardın?

— Et kuyruğunda beklemiyor musun?

— Evet.

— Öyleyse?...

— Kuyrukta beklemenin et al-makla ne ilgisi var?...

— Yahü, biraz önce, «Et ala-cağım, onun için kuyrukta bekli-yorum» demedin mi?...

— Deli misin yahu!... Et Balık Kurumundan et almır mı hiç?...

— Kuyrukta bekliyoruz ama, et a-lıp almayacağımız belli değil.

— Niye?

— Otuz kilo et geliyor. Sana sıra gelene kadar et bitmezse a-lırsın. Biterse hava alırsın.

— Ne biçim Kurum bu böy-le?... Kuyruğu var da eti yok, desene...

— Evet.

— Peki, ne diye bekliyorsun burada öyleyse?...

— Burada et daha ucuz da on-dan. Kasapta aynı et 18 lira. Bu-rada ise 12 lira. Bir kilo ette, tam 6 lira fark ediyor.

— Şu halde beklemeye değer.

— Neden?

— Bir kilo et aldın mı, altı li-ra kâr ettin gitti.

— Ama et yok ki burada.

— Niye yok?...

— Kurum, elindeki eti, 18 li-radan satmaları için kasaplara veriyor da ondan yok.

— Dur yahu!... Amma karışık iş bu bel!... Et Balık Kurumu, e-lindeki eti 18 liradan satmaları için kasaplara veriyor. Sonra yi-ne kendisi burada 12 liradan et satıyor ha?...

— Kim satıyor?...

— Et Balık Kurumu.

— Onun bir şey sattığı yok bu-rada.

— Peki, ne yapıyor?

— Kuyruk yapıyor.

— Koyun kuyruğu mu?

— Hayır, et kuyruğu.

— Namussuzum hiçbir şey an-lamıyorum.

— Anlasan şaşardım zaten. Zi-ra bu işten kimse bir şey anla-mıyor.

— Şu halde burada sadece et'in lâfı var.

— Bir de Kurumu.

— Siz de bunun için burada saatlerce bekliyorsunuz ha?...

— Sadece beklesek iyi. Sabah beşte gelip isim yazdırıyoruz. Sonra da saat onda gelip kuyru-ğa giriyoruz. Adam başına bir kilo et veriyorlar.

— Demek bekliyorsun ama, bir kilo eti de alıyorsun?...

— Kim alıyor?...

— Yahü, şimdi söylemedin mi. «adam başına bir kilo et veri-yorlar» diye.

— Sen hâlâ Et Balık Kurumu-nun nasıl bir Kurum olduğunu anlamadın galiba. Burada et fi-lân verilmiyor. Sadece et almak için sıra veriliyor.

— Peki, eti nereden alıyorsun?

— Kasaptan.

— Allah Allah!... Niye?...

— Burada et yok da ondan.

— Peki, ne diye yapmışlar bu-rayı?...

— Kasaplar daha çok ve daha pahalı et satınlar diye.

— Karıştırma işi. Zaten karı-şık. Şunu açık söyle de anlaya-lım.

— Et Balık Kurumundan et al-mak için, bir kere buraya gelen vatandaş, artık bu denemeden sonra mahalledeki kasap, başına satır dahi indirir, onun hatırını kırmamaya çalışır. Kasap, eti kaçtan satarsa satсын, et yerine ne satarsa satсын, vatandaş art-ık kasap dükkanından ayrılmaz. Bu Kurum, vatandaşın, kasaplar dışında her hangi bir yerden de et alabilmek ümidini yitirmesi için kurulmuştur.

— Peki, ne diye buna «Et Ba-lık Kurumu» ismi verilmiş?

— Bilmem... Kurumluğuna ku-

— Alman markı serbest bırakıldı. —

Yazısız

rum ama, ne eti var ne de balı-ğı.

— Sahi yahu!... Ben bu Et Ba-lık Kurumunun balık sattığını hiç görmedim.

— Ben de et sattığını görme-dim.

— Şu halde bu Et Balık Kuru-munun ne eti var, ne de balığı.

— Evet.

— Peki, öyleyse ne satar bu Kurum?...

— Kurum satar.

— Tuhaf bir Kurum.

— Aslında burası, Et Balık Kurumu değil, baca kurumu bi-le olamaz.

— Ama, Müdürü filân var de-ğil mi?...

— Baca kurumunun mu?...

— Hayır canım!... Et Balık Kurumunun.

— Müdürü, müdür yardımcısı, muhasebecisi filân her şeyi var. Fakat et'i yok.

— Keşke, müdürü filân olma-saydı da et'i olsaydı.

— O zaman da Kurum olmaz-dı.

— Dur bakalım, ben de bekle-yeyim şurada.

— Ne diye bekleyeceksin?

— Et almak için.

— Yahü, ben altı aydır bekli-yorum, yarım kilo et alamadım da, sen ilk gelişte et mi alacak-sın yâni?...

— Ama, bak bak!... Adamın bi-ri et almış çıkıyor.

— Et değil onun aldığı.

— Ya ne?...

— Kırık kırak.

— Kırık kırak mı?...

— Evet.

— Ne arıyor burada?...

— Kim?... Adam mı?...

— Hayır, kırık kırak.

— Dedik ya, Et Balık Kurumu burası... Kasaba et, et isteyene de kırık kırak satar...

Mehdi ZIT

Memur, şoför olursa!

Müfettiş bey..

MUZAFFER İZGÜ

DAHA kendi gelmeden haberi gelmişti. Olabildiğine sert, en küçük kusuru bile affetmeyen, ne kaymakam, ne mal müdürü, önüne geleni azarlayan bir müfettişti dediklerine göre. Onbeş günden fazla sürdü, «Ha geldi, ha geliyor» dedikodusu. Bu onbeş gün içinde de her gün, mal müdürünün odacısı, kaymakamın odacısı ve daha bir yığın odacılar tren istasyonuna taşınmışlardı. Müfettişin hangi gün, hangi araçla geleceği belli olmadığı için, bir kısım odacılar da kasabanın minibus durağında nöbetle bekliyorlardı...

Bir salı günü, kaymakamın odacısı koşarak geldi tren istasyonundan... Onun telaşla koştuğunu ilk gören hükümet konağının merdiven altına yerleşmiş kahvecisi oldu: — Ulan Kâmil, tamam mı? dedi. — Vallaha bilmem, şöyle ufak tefek, eli çantalı bir adam indi tren-den, yüzüne baksan müfettiş suratı var amma, yine de belli olmaz, kaymakamıma haber vermeye geldim...

Haber çabucak yayıldı hükümet konağında. Tapucunun odacısı koştu, tapucuyu kahveden çağırdı, ilköğretim müdürünün hademesi koştu ilköğretim müdürünü evden çağırdı, doktoru da telefonla zorla birç masasından kaldırdılar... Ufak boylu adam, koltuğunun altına kıştırdığı, yüzü gibi kapkara pantasıyla kasabanın taşlı istasyon yolundan ağır ağır yürümeye başladı. Boyu, bir metre ellibeş santim ancak vardı. Bu küçük boy üzerindeki kafası, bir dana kafası iriliğinde, yürüdükçe, sanki birisine «Seni gidi seni» der gibi ileri geri sallanıyordu. Aslında belden yukarısı iri bir insanın gövdesi gibiydi. Şayet bacakları da bu gövdeye uygun olsaydı, kısa boylu, kalın boyunlu adam, rahatça bir herkül iriliğinde olabilirdi...

İlk karşılaştığı bir kasabalıya: — Hükümet konağına nereden gidiyor? diye sordu.

Kasabalı: — Şuradan, dedi, şöyle gidin, sonra dönün, karşınıza küçük bir meydan gelecek, orada kime sorsanız

size gösterirler... — Pekiyi, dedi, ufak boylu, kalın boyunlu müfettiş kapkaldırı sesiyle. Kasabalı iki adım uzaklaştıktan sonra, geriye döndü: — Konaktan kim aradınız ki efendi? diye sordu.

Müfettiş, kaşlarını çatarak: — Üstüne görev olmayan şeylere karışma! dedi...

Hükümet konağının kapısından girer girmez, ilk iş parmağının ucuyla merdiven altındaki kahveciyi çağırmak oldu:

— Senin çalışma karnen var mı? diye sordu...

Kahvecinin ayakları titredi, korku:

— Anlamadım efendim, dedi. — Ben anlatırım sana...

Müfettiş ağır ağır adımlarla yukarıya çıktı. Tam merdivenin karşısında, kırmızıyla yazılmış «Kaymakam» kapısını babasının evi gibi açtı ve içeriye daldı: — Kaymakam siz misiniz? diye sordu.

— Benim efendim...

— Ben müfettiş Hasan...

— Memnun oldum efendim... Bu yuramaz mısınız?

— Hayır... Derhal bana bir oda hazırlatın!

— Efendim çay kahve, yorgunluk kahvesi?...

— Hayır dedim, sizden oda istiyorum...

— Başüstüne efendim...

Onbeş dakika içerisinde nüfus memurluğuyla, tarımının odası birleştirilerek, tam kaymakamın bitiştiği. deki oda müfettiş beyin emrine verildi. Oturmaz bu on dakika içerisinde müfettiş. Önce, kaymakamın odasında bir ileri bir geri volta attı, sonra koridora çıkıp voltasına orada devam etti. Yanından gelip geçen memurların, bel kırmalarını, selâm vermelerini, onu gördüklerinde saygı olsun diye mahsustan dışarın dibine dek çekilip öyle geçtiklerini, görmedi, görmemezlikten geldi... Odanın hazırlandığını haber vererek kaymakama:

— Sizin burada elektrikçi var mı? diye sordu.

— Var efendim...

Derhal bir elektrikçi çağırın, şu kapının üzerine kırmızı bir meşgul lambası koysun, sonra da onun altına girilemez yazsın... Ayrıca, içeriye kuvvetli bir zil istiyorum...

— Başüstüne efendim.

— Sonra, kapının önünde hazır bir odacı... Gidebilirsiniz...

Bu emirleri verdikten sonra ufak boylu müfettiş içeriye girdi ve kapıyı kapattı... Bir daka hiç çıkmadı dışarıya... Tüm memurların gözleri yan yan bu kapıda, odalar arasında mekik dokumaya başladılar.

— Sormayın, kaymakamı bir haşlamış ki, yerin dibine batırmış çıkarmış...

— Kim dedi yahu?

— Tapucu gözüyle görmüş... Fe!.. ket azizim, felâket adam...

— Yahu adamdaki o kaşlar ne bee?

— Ya ellerini gördün mü ellerini, kocaman kocaman... Bilmem nerenin tapucusunu otuz kuruşluk pul yüzünden Kars'a sürdüğü gibi, kademinden de bir yıl indirmiş...

— Yoo yoo bakmıyormuş hiç gözünün yaşına... Bir yerde aklına esmiş, hem savcıyı, hem de askerlik şubesini bile teftiş etmiş, çok geniş selâhiyetliymiş.

— İsmi ne ismi?

— Hasan beyin... Hep Hasan'lar böyle mi olur bilmem ki...

O günü akşama dek müfettişin odasına elektrikçiden başka giren olmadı. Ona bile bir ara kızarak: — Neden böyle sık sık soluk alıyorsun? demiş...

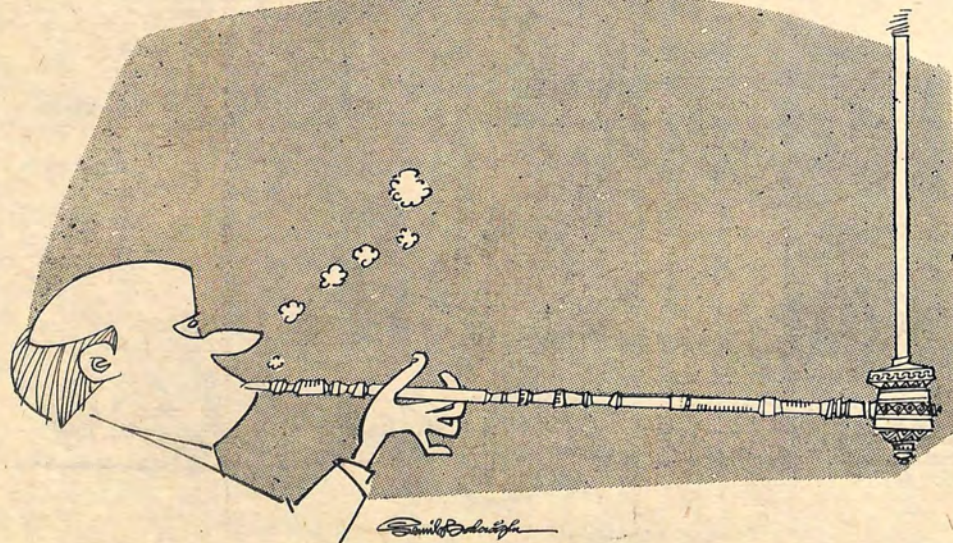
Elektrikçi öyle diyordu:

— Vallahi billâhi bana böyle dedi, bakın işte şimdiki gibi nefes alıp veriyordum, bana, bu ne biçim nefes alıp veriş, istemem böyle, dedi...

Memurların beti benzi attı korkudan... İnsanın nefes aldığına verdiği bile karışıyordu...

— Aman aman, dedi elektrikçi, vallahi iyi ki sizin gibi memur değilmişim...

— 12 santimetrelilik sigara yakında piyasaya çıkıyor. —

Yazısız

Elektrikçi gittikten sonra, kaymakam müfettişin kapısını tıklatarak içeriye girdi. Daha kaymakam içeriye girer girmez, müfettiş asık bir suratla:

— Sizi çağırmadım kaymakam bey, dedi.

— Acaba bir isteğiniz var mı diye soracaktım efendim?

Daha astı suratını müfettiş:

— Biz kapıya zil niye koyduk, meşguldür yazısını niye koyduk, odacı niye koyduk... Çıkabilirsiniz...

Aman Allah, müfettiş değil, adam baruttu barut...

— Bakalım, acaba hangimize bu kış günü yol gördü buradan, diyerek masalarının başına tünemiş bulunan memurlar, çıkardıkları en eski evrakları bile, teker teker kontrol ediyorlar, imlâ yanlışlarını düzeltmeye çalışıyorlardı...

— Bir harf hatası için bir saat haşlanmış kardeşim! diyorlardı...

Akşama doğru hükümet konağını acı bir zil sesi kapladı... Bu zil, müfettiş beyin ziliydi... Kaymakamın odacısı Hıdır askerden geleli yirmi beş sene olmasına rağmen öyle bir esas duruşa geçti ki içeriye girer girmez, az daha bu esas duruşan ötürü şapkasını yere düşürecekti:

— Buyrun müfettiş bey! dedi...

— Kapının yanında dur, öyle sokulma öne doğru...

Hıdır, bir adım daha geriye atarak tam kapıya yanaştı:

— Buyrun beyim, dedi.

— Bana buranın en iyi otelinden bir yer ayırtır, söyle, yatak çarşaf-larını değiştirsinler, yastık kılıfını da...

— Başüstüne beyim...

Tüm memur başları bu zil sesiyle salona uzanmıştı... Hıdır'ın çıkmasını yürekleri çarpa çarpa beklediler... Bakalım piyango hangisine vuracaktı, müfettiş bey ilk olarak kimi çağıracaktı?

Hıdır dışarıya çıkar çıkmaz hemen yanına koştu:

— Hangimiz hangimiz? dediler...

— Otele yer ayırttırmaya gidiyorum...

— Aman, oh, dediler, hiç olmazsa bugün kurtulduk...

Her zaman, saat dörtten sonra boşalmaya başlayan daire, bugün saat beş olmuş, beşbuçuk olmuş, hiçbir memur şapkasını alıp dışarıya çıkmıyordu. Çünkü, müfettiş bey daha çıkmamıştı hükümet konağından... Tam altya on kala çıktı müfettiş bey odasından... Kaymakama uğradı ilk kez:

— Kaça kadar çalışırsınız öğleden sonraları? diye sordu.

— Efendim, dedi kaymakam bey, belli bir saatimiz yoktur. Gerçi mesai beşte bitiyor ama, biz arkadaşlarla mesaiyi kaldırdık, iş bitmeden eve gitmek yok.

— Görürüz bakalım, dedi müfettiş.

Tam kaymakamın kapısını çekiyordu, kaymakam yetişerek:

— Beyefendi bir akşam yemeği? dedi.

— Hayır, dedi müfettiş, siz bana sadece buranın en iyi lokantasının hangisi olduğunu söyleyin, kâfi...

— Efendim Mehtap Lokantası...

Yürüdü gitti müfettiş bey, yine koltuğunun altında çantası, yine o «seni gidi seni» diyen başıyla... Konaktan dışarı çıkar çıkmaz, memurlar söktün etiller ardından... Kaymakama:

— Nereye gidiyor nereye? diye sordular.

— Nereye gidecek? dedi kaymakam, lokantaya gidiyor...

— Yahu bu ne biçim adam, şöyle yedirdi içiremezsek yandık...

Kaymakam:

— Arkadaşlar, yarın sabahleyin en geç saat sekizde hepiniz buradasınız.

— Ne sekizi kaymakam bey, dedi hayvan sağlık memuru, saat yedide buradayız...

Müfettiş bey orada tam onbeş gün

kaldı... Bu koskoca onbeş gün için de ancak kaymakamla nüfusçunun teftişini bitirebilmişti... Gerçi müfettişin davranışlarına bakılırsa, şimdiden kaymakam da, nüfuscu da eşyalarını toplamalıydılar ya, umut insanın ekmeği idi... Bu arada daire işleri öyle düzene girmişti ki, memur tastamına vatandaşın hizmetinde olmuş, kimi aylardır, hattâ yıllardır sürünen işler bir çırpıda bitirilivermişti...

«Amanın», diyorlardı memurların tümü de, «müfettiş beyin kulağına bir şikâyet çalınmasın.»

Onbeş gündür, kasabadan hiç kimseyle de samimi olmamıştı müfettiş bey. Bir defasında manifaturacı Hüsnü efendi:

«Buyrun müfettiş bey bizim masada yiyelim» demişti de, adamı öyle bir başlamıştı ki:

«Nereye oturacağımı kendim bilirim. Siz kendi işinize bakın» demişti.

Sıra yavaş yavaş tapucuya geldi. Çe, tapucunun yüreği hop inip, hop kalkıyordu... Bir müfettiş istedikten sonra tapu işlerinde mutlaka bir hatâ, çürük bir taraf bulabilirdi... Hele hele kaymakam ve nüfuscuyla yol göründükten sonra, tapucuya a-raba yoluydu... Oturdu kara kara düşünmeye başladı...

«Yahu nasıl etmeliydi de şu adama bir yemek falan yedirip samimi olmalıydı?...» Derdini kasabanın eşrafından Kerim efendiye açtı:

— Aman Kerim efendi sen bilirsin, yahu bu adam bizim kökümüzde kibrit suyu ekecek bel!

— Yahu once memur şu adama bir yemek yediremediniz mi?

— Sen ne diyorsun Kerim efendi, adam elimizden su bile içmi-yor...

— Pekiyi şöyle bir sepet dolusu meyve falan?...!

— Sağlığının odacısının işine ondan son verdi ya...

— Demek öyle...

— Vallahi yandık Kerim efendi, yarın çağırmasa beni öbür gün çağırarak, yandım ki ne yandım...

Kerim efendi, yılların kasabalı olmasının, kasabalı kurnazlığıyla bıyığını burduktan sonra:

— Sen bana şöyle lise ikinin cebir kitabını bulabilir misin?

— Aman Kerim efendi ne yapacaksın lise ikinin cebir kitabını?...!

— Karışma, sen bana bul ve gel...

Ondan kolay ne vardı, hemen garson Hilmi'nin cebine yirmi lira vererek şehire saldı... Garson Hilmi, üç saat içerisinde gitti ve geldi. Tapucu, kitabı odacısıyla gönderdi Kerim efendiye. Odacı:

— Bunu size Naci bey gönderdi, dedi...

Kerim efendi, kitabı şöyle bir açtı, kitabın son tarafından sekiz tane problemi kırmızı kalemle işaretledikten sonra, kitabı koltuğunun altına alıp doğruca hükümet konağına çıktı... Önce kaymakama uğradı:

— Bak bakalım kaymakam bey, şu benim işaretlediğim problemler zor mu?

— N'olacak Kerim efendi?

— Sizi büyük bir sıkıntıdan kurtaracağım...

Kaymakam:

— En iyisi bizim doktor biraz cebirden çakar, ona soralım, dedi.

Telefonla doktor çağırıldı, hemen beş dakika sonra gelen doktor:

— Yoo, dedi, bunlar çok kolay isterseniz hemen şuracıkta çözeyim.

— Yoo yoo, dedi Kerim efendi, sen bana şöyle en okkallardan sekiz on tane işaretle bakalım...

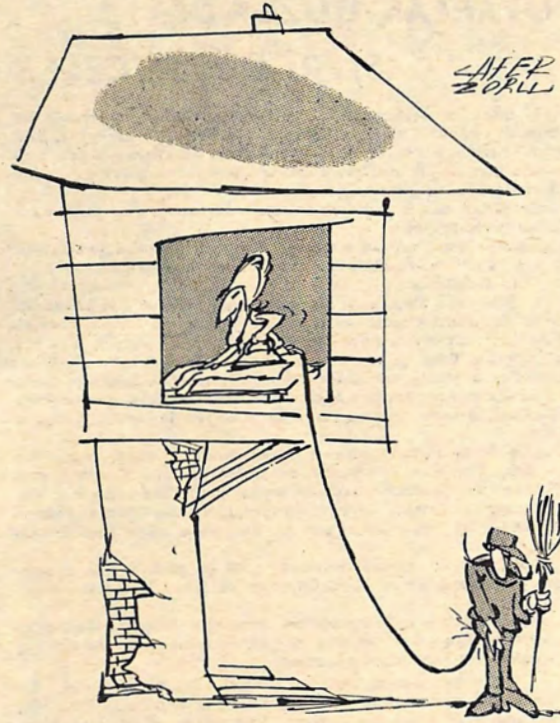
Doktor, tam dokuz tane problemin yanına yeşil kalemle işaret koydu.

Kerim efendi, müfettişin odacısına haber vererek:

— Haber ver müfettiş beye, sizi bir vatandaş görecekmış, izin verirse içeriye gireyim, dedi.

Odacının girmesiyle çıkması bir oldu:

— Gir Kerim efendi, dedi.

Yazısız

Kerim efendi, iki büküm, elni oğuşturarak ve de yüzüne en yağcı pozunu takarak içeriye girdi:

— Beyefendi çok müşkül durumdayım, dedi. Yardımlarınızı bekliyorum...

Şayet siz yardım etmezseniz, hemen hemen bir hayat sönecek...

— Buyrun, derdiniz?

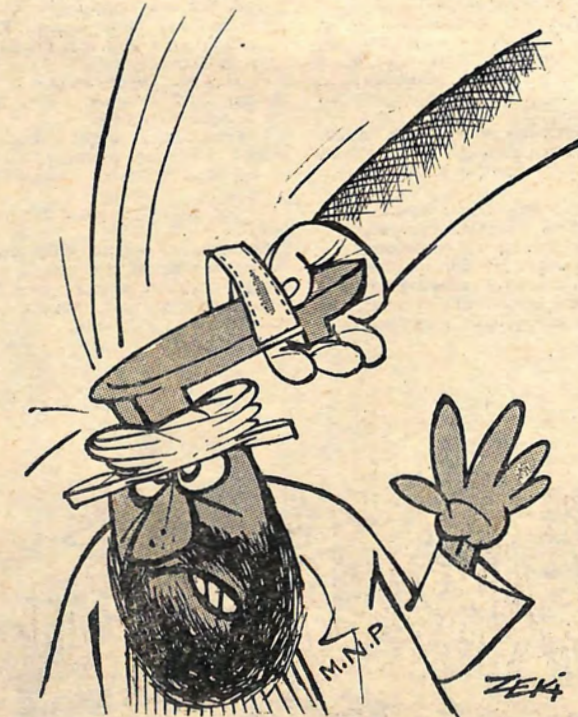
— Efendim bizim mahdum şehirdeki liseye gider, yarın öğretmenleri cebirden yazılı yapacakmış, çocuk iki senelik olmasaydı sizi hiç rahatsız etmezdim efendim... Gerçi sizi yine de rahatsız etmeyecektim

amma, malûmuâliniz kasaba yeri, kaç kişiye sorduysam çözemediler, şurada dokuz tane problem var, acaba diyecektim ki, vallahi nasıl söyleyeyim efendim, belki siz de baba-sı...z, insan evladı için her şeyi yapıyor...

Müfettiş bey:

— Bakayım, dedi.

— Efendim şu yeşille işaretlenmiş olanlar... Sağolsun, böyle sıkıntı olduğun zamanlar kaymakam be-yi görürüm, doktor beyi görürüm,

Milli Nizam Partisi kapatıldı. — Gazeteler —

çözerler, amma bu sefer onca çalış-tılar çözemediler...

Müfettiş bey:

— Oturun bir dakika, dedi, çözmeye çalışalım...

Sonra zile bastı, içeriye giren o-dacıya:

— Beyefendiye bir çay söyle, de-di.

— Aman efendim zaten ettiğimiz zahmet...

Müfettiş bey, dosyaları yazıları bir yana bırakarak, önüne çektiği ak kâğıdın üzerinde çalışmaya baş-ladı... Öyle hummalı bir çalışma ki, başını kaldırmadı ögle saatinde...

Çözdüğü her denklemden sonra, o asık suratı biraz olsun aydınlanıyor, Kerim efendi de:

— Vallahi beyefendi size çok zahmet ettik, diyordu...

O günü, müfettiş beyin problem çözmesi saat sekize dek sürdüğü için memurların içinden yalnız tahrirat kâtibi Hamza bey karısı hasta ol-duğundan evine gidebildi. Diğer tüm memurlar, oturup müfettiş beyin problemleri çözmesini beklediler...

Müfettiş beyin arada umutsuzlandı-ğı oldu, arada alından boncuk bon-cuk terler döküldü, arada sigaraları birbirinin ardından tellediği oldu ama, saat tam sekizi yirmi geçe, do-kuz saat yirmi dakikalık çalışması-nın semeresini gördü. Problemlerin hepsi de çözülmüşlerdi... Kâğıtları ve kitabı Kerim efendiye uzattı:

— Tamam, buyrun, dedi...

Kerim efendi ezildi, büzüldü, yav-rularına düşkün şefkatli baba pozla-ryla müfettiş beyin gözüne mahzun mahzun baktı:

— Beyefendi, dedi, vallahi şimdi benim içim hiç rahat etmez. Ben bu kâğıtları müsaade ederseniz sizin o-dacıyla eve yollayayım, sizinle be-ra-ber bir yemek yiyelim...

— Olmaz, dedi müfettiş bey...

— Efendim yalvarırım...

Belki beş dakikadan fazla yalvardı Kerim efendi. Sonunda müfettiş be-yi razı etti... Kâğıtları odacıyla eve yolladılar... Gerçi bugüne değin hiç çocuğu olmamış Kerim efendinin karısı Zehra abla kâğıtları görünce şaşırıp ama, pek de üzerinde dur-madı bu çatala, sonra virajlı yolla-ra benzeyen harflerin...

Çalkalandı memur takımı arasın-da haber:

— Kerim efendi müfettiş beyi ye-meğe götürdü!

— Ulan şayet bir de içirirse!...

Bir kaç lokma yedikten sonra, Ke-rim efendi:

— Efendim şu kadarcık içki? diye sordu.

— Hayır, dedi müfettiş bey, ben içmem...

— Aman efendim bir bardaktan ne çıkar? Vallahi benim için o kadar yorulunuz, beyninizi o kadar çalış-tırınız, eğer ki bir kadehcik içmez-seniz, kendimi affedemem...

Daha lâfını bitirir bitirmez, gar-sona seslendi:

— Bize iki duble rakı...

Müfettiş bey, gerçi biraz karardı ama, kıramadı da Kerim efendi-yi. Rakı geldi, ilk kez Kerim efendi kal-dırdı:

— Sağlığınıza efendim, dedi.

Müfettiş bey şöyle hemen biraz-cık kaldırdı kadehini, sonra rakının yarısını içti. Bu arada Kerim efen-di garsona, pırzolarını tazelemesini söyledi:

— Bir de salata, dedi...

— Aman efendim, dedi müfettiş bey, benim iyice karnım doydun...

Hem garson baksana bana, hesabı getir...

— Yoo, dedi Kerim efendi, hesap benden müfettiş bey. Tastamam do-kuz tane çok zor problem çözdünüz. Ne diyeyim size, Allah sizden bin bin razı olsun, şayet bu sene geçe-rse ikiden üçe, sizden... Vallahi bil-lâhi sizden...

— Yok canım, ne münasebet, ben

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

sadece bir kaç tane problem çözdüm o kadar...

İçki, bu kadcarcık olsun açmıştı müfettiş beyin ağzını. Yoksa yemeğe oturduklarından beri:

— Efendim pirzola yağı mı seversiniz?

— Hayır efendim, yağsız severim... den başka konuşma olmamıştı.

Kerim efendi tekrar kaldırdı kahdini:

— Beyefendi şerefimize, dedi...

Müfettiş de kaldırdı...

— Vallahi beyefendi, siz de gözemeyediniz bir araba tutup şehire gitmek zorunda kalacaktım...

— N'olacak canım, insan bildikten sonra...

— Maşallah beyefendi, bin maşallah, yani hiç unutmamışsınız, zannedirim siz bunları okuyah hayli yıllar geçmiştir...

— Söyle böyle yirmi yıl kadar...

— Allah Allah, dedi Kerim efendi, Allah Allah, aradan bunca yıl geçmiş yine de unutmamışsınız...

Vallahi beyefendi bunun şerefine içeceğiz... Oğlum garson, sen bize bir ufak getir...

— Yoo yoo, katiyen olmaz... Şey, ben fazla içemem de...

— Siz içmeyin canım, ben içerim. Müfettiş bey, nedense üçüncü bardakta şarkı söylemeye başladı Kerim efendi kaçırır mı bu fırsatı:

— Amman beyefendi bu ne ses? dedi, sanki Hafız Burhan...

Müfettiş bey bir gazel asıldı... Bu arada Kerim efendi garsonla haber uçurdu kaymakama:

— Koş söyle, birer ikişer gözlük-stümler...

Daha garson kapıdan çıkmıştı ki, sekiz on memur:

— Hop hop, nereye? dediler.

— Duymuyor musunuz yahu, sizin müfettiş Hafız Burhan'dan gazeller atmaya başladı...

Nüfusçu, tapu memuru:

— Girsek mi ki? diye sordu.

— Vallahi bilmem ki... İstersen kaymakam beyi bekleyelim...

Bu sırada içerdn bir bardak sesi geldi... Şöyle gözucüyle pencereden baktılar. Müfettiş bey ikinci bir bardağı daha yere fırlatıyordu... Bu arada da pelteklenmiş sesle:

— Ben ben, diyordu, uğur sayarım bardak kırmasını...

Kerim efendi de tuttu bir çanağı fırlattı yere... Sonra ahçıya seslendi:

— Süptür şurayı... (Müfettişe döndü) Yoo, dedi, şayet başka kıracak samız sonra süptürsün...

Müfettiş bey, şişenin ucundan yağı pıstı:

— Kırılım anasını satayım, dedi... İşte tam şişeyi yere fırlatırken nüfusçu, tapucu, sağıkçı içeriye girdiler... Hepsi de okkalı birer selâm kondurdular... Müfettiş bey onlardan tarafa baktıktan sonra:

— Kime u u ulan bu bu se se lām kime? dedi.

— Size müfettiş bey...

— Bana mı? Ulan boş verin be,

YUVARLAK DÜZENDE SİVRİ DÜŞÜNCELER

* Her biri ayrı ölçülmez değer taşıyan tarihi yapılarımız bakımsızlık yüzünden gün geçtikçe biraz daha tarihe karışıyor. Anıt çeşmelerimizin bir kısmı büfe olarak, geri kalanları da açık hava tuvaleti olarak kullanılıyor. Üzerine titrenilmesi gereken zenginliklerimiz günden güne çürüyor.

Bereket versin halkımızın mizah anlayışına... Hiç yoktan hârikalar yaratabiliyoruz.

Sahil yolunda, toprak kayması yüzünden denize doğru yatmış bir kulübe... Üstünde de kömürle yazılmış bir yazı:

«Piza Kulübesi»

* Bilirsiniz, bizim eski bir geleneğimiz vardır: Dış buğdayı... Çocuk bir yaşına gelince, odanın orta yerine oturturlar. Çevresine de bir yığın ıvr zıvr koyarlar. Makas, kitap, cetvel, traş makinesi, çekiç falan gibi... Çocuğu kendi haline bırakırlar, o da bunlardan birini seçer. Sözdü bu seçtiği nesneye göre de çocuğun büyüüncü ne olacağı anlaşılır: Makası seçerse terzi olacaktır, cetveli seçerse mühendis, traş makinesini seçerse politikaçı v.b...

Şimdilerde bunun yerini modern meslek testleri alıyor yavaş yavaş. Üçgenler, dörtgenler, rakamlar, yazılar... Çocuk beğendiği yere çarpıyı yapıyor. Sonuçlar kompüterle atılıyor... Makine kararı bildiriyor: «Sen marangoz olursun», «Sen öğretmen olursun», «Sen yazar olursun» ya da «Sen adam olamazsın!» diye...

Bana sorarsanız, «dış buğdayı» nasıl çocuğun ileride ne olacağını bilemezse, bu işi elektronik beyine falan danışmak da gereksiz.

Çocuk erkekse futbolcu olmalı, kıza film artisti... Başlangıçta biraz güçlük çeker belki ama, yükseldikten sonra hiçbir şey yapmadna bol para ve ün kazanır.

* Bir poker partisi... Yüzler gerilmiş, sinirler gerilmiş... Bir yerinden fırlıyor, «Hile yapıyorsunuz!» diyor öbürüne. Öteki, «Hile babandır» diye karşılık veriyor. Kan neden çıkar? İşte böyle şeylerden... Tabancalarını çekiyorlar. Tetikleri çekmelerine az bir şey kala biri indiriyor tabancasını, çok geçmeden de öbürü... Sebep mi? İkisi de Çul Kumaşlarından elbise yaptırmışlar da bu güzel kumaşa delik açmaya gönülleri razı gelmemiş.

Anlamışsındır. Western filmlerinden değil, reklâm filmlerinden söz ediyoruz. Ülkemizde gerçekten reklâm sanayinde çok ileri adımlar atıldı. Zekice buluşlar görüyoruz her gün. Doğrusu alkışlanmaya değer bir başarı.

Bir de reklâmı yapılacak mâmulleri üretmeye başlasak...

Sulhi DÖLEK

çekin birer sandalye oturun...

Kerim efendi:

— Vallahi beyler müfettişte öyle bir ses var, dersiniz Hafız Burhan...

Ötekiler:

— Allah Allah, dediler...

Müfettiş bey ayağa kalktı:

— Ben, dedi, oynamam da, çok güzel oynarım... Harmandalı, efendime söyleyeyim, Erzurum barı, sonra kaşık havası... Var mı oyun havaları?...

Müfettiş bey, Konya kaşık havasını oynarken girdi içeriye kaymakam bey... Müfettiş onun kolundan tutarak:

— Yoo yoo, olmaz anasını satayım, dedi, beraber oynayacağız... Haydin bakalım siz de kalkın...

Lokantanın içi düğün evine dönmüştü... Sanki lokanta değil de, nüfusçunun büyük oğlu evlenmiş, veya tapucunun dört yaşındaki oğlu

sünnet oluyordu. Tüm memurlar ayaktaydı...

— Nasil? diyordu müfettiş bey, nasıl, var mı benim gibi oynayan?...

— Aman etendim, diyordu Kerim efendi, sizin gibi hangisi oynayabilir ki! Sizin oyununuz bir hârika... Yoksa gençliğinizde beyefendi folklor ekiplerinde?...

— Yoo yoo, kendi kendimi yetiştirdim, kendi kendimi... Şey, ben iyi de silâh atarım haa...

— Amman, dedi Kerim efendi, cebinden tabancasını çıkardı:

— Buyrun beyefendi, nişan alın ve atın...

— Yoo yoo, şöyle تنها bir yere gidelim...

Yanlarına iki şişe rakı daha aldıkları sonra lokantadan çıktılar... Müfettiş bey hızını alamamıştı daha, kasabanın o dar sokaklarında bile oynaya oynaya gidiyordu:

— Bakın, bu da kazaska, diyordu. Bir ara, kazaska oynarken yere küçüştü oturunca, iskâncı Şerif, onu yerden kaldırmak istedi:

— Yoo yoo, dedi azıcık kaşlarını çatarak, bu düşme oyunun kuralıdır...

Tepeye çıkarırken, müfettiş bey meydana geniş mi gördü nedir, başladı bir uzun havaya:

«Ezooo gelin çık Suriye dağlarının başınaaa başınaaa...»

Tepenin başına varana dek söyledi durdu bu uzun havayı... Sonra, Kerim efendinin tabancasını elinden alarak rasgele etrafa ateş etmeye başladı... Herkes can korkusuyla bir tarafa sindi...

— Nasıl nasılsı, diyordu müfettiş bey, iyi sıkıyor muyum?

— Aman efendim, diyordu taş kovuşundan başını çıkaran, biz hayatımızda şimdiye dek böyle sıkın görmedik...

Dört şarjör, dan dan öttürdü tepeleri... Ama, ne müfettiş bey bildi nereye nişan aldığını, ne de memurlar... Fakat namlunun her patlayışında:

— Bravo, tam isabet! diye bağırıldılar...

Tepeden inerlerken müfettiş bey Kerim efendinin kulağına eğilerek:

— Şey, dedi, bu kasabada o şeyden var mı?

— Anladım, dedi Kerim efendi...

— Şey canım, yahu anlasana bee, canım eğlenmek istiyor, yoksa kalıp şehire mi gidelim?

— Haaa, dedi Kerim efendi, anladım...

Memurlara döndü:

— Beyler, dedi, müfettiş bey şehirdeki kırmızı fenerli yere gitmek istiyor...

Belli ki parolaydı. Yani memur tayfası, aranızda anlaşın, araba parası, şu parası, bu parası... Anlaşın memurlar... Biraz sonra minibüsçü Haydar yatağından kaldırdı, müfettiş bey o kadar Haydar'ın yanına oturulmak istendiyse de, kabul etmedi:

— Ben sizin yanınıza oturacağım, sizlere fıkralar anlatacağım...

Tam şehire dek, bir yığın yakası açılmadık fıkralar anlattı müfettiş bey... Yarım saat de kırmızı fenerin önünde beklendi... Kasabaya geldiklerinde saat gecenin üçüydü... Müfettiş bey hâlâ:

— Neydi yahu o sarı kız, neydi? diye sayıklıyordu... Arkadaşlar hepimize izin verdim, yarın daireye istediğiniz zaman gelebilirsiniz anasını satayım!...

O günden sonra bir daha müfettiş beyi gören olmadı... Otelcinin dediğine göre, müfettiş bey sabahleyin çok erkenden kalkmış, hamamın olduğu yeri sormuştu, sonra neredir bilinmez, hamama gitmekten vazgeçmiş, hesabını ödedikten sonra kara çantasını almış ve çekmiş gitmişti...

Muzaffer İZGÜ

— Ucuz et için sabahın beşinde sıraya giriliyor. —

Her hafta bir olay

Semih Balcıoğlu

— Koklamak ücrete tâbi. —

Seks

PAZARTESİ :

Nereden bileceğiz?

Trafik Haftası'nın daha ilk gününde sadece İzmir'de dokuz yurtaşın yaralanmış olmasına, nedense her zamankinden fazla önem verdi gazeteler.

Neden?... Adı geçen yerde diğer günler kaza olmuyor muydu? Oluyormuş da, bir günde yaralı sayısının dokuz çıktığı pek görülmemiş.

Günün anlam ve özelliğini düşünen yok.

İlk 24 saatte dokuz yaralı vermeseydik eğer, Trafik Haftası'nın başladığını kimden öğrenecekti İzmirli?

SALI :

Son maddeye gelince!

Ticari ilişkileri geliştirmek amacıyla harekete geçen 14 Arap ülkesi bizden, tarım araçları, çimento, et ve içme suyu satın almak istiyormuş.

Fiyatta uyuştuktan sonra neden satmayalım?

Biri hariç, diğerlerini veririz her halde.

Et mi istiyorlar? Kasaplık hayvanları kaplarına yığarız.

Çimento mu diyorlar? 14 ülke yi isterlerse çimentoya boğarız.

Tarım aracı mı diyorlar? Dile diklerince satarız.

Suya gelince: Onları da ardımıza katar, hep birlikte yağmur duasına çıkarız!

Zira o mübareğe kavuşmak, böyle beş on milyonun avuç açmasıyla kolay kolay elde edileceği benzemiyor.

ÇARŞAMBA :

Protesto

66 yaşındaki bir İngiliz papazı, fakirlik ve açlığı protesto için ikibin kişinin gözü önünde ot yemiştir.

yedi

Ne garip protesto yolları buldu son yıllarda şu insanoğlu.

Baksanıza et yiyecek durumdakiler açlığı protesto amacıyla ot yiyor; ota muhtaç durumdakiler ellerine üç kuruş geçti mi, barlarda, pavyonlarda tüketiyor. Zimmelerindeki parayı bir gecelik eğlenceye yatırırlar. la, sattıkları ürünün parasını sokak kadınlarına kapıranların amaçları da, zenginliği protesto mu dersiniz?

PERŞEMBE :

Sıra ona gelmişti zaten

Gazetecinin, «Belediye olarak İstanbul'da spor için ne yaptınız, neler yapacaksınız?» sorusuna, bir güzel cevaplandırmış Atabey:

— Ben, spordan gelmiş bir kişi sayılırım, demiş.

Tanış. Hendekler açarak, 2,5 milyon İstanbulluya her çeşit atlamayı öğretti.

— Tesis yapmak, spor teşkilatının görevidir, demiş. Ben arsa veririm. İstesinler vereyim.

Verir verir. Hem bedava verir. Yalnız arsayı alacak olanın üstündeki hacizi, ipotegi kaldırması gerekir.

— Spor ve Sergi Sarayı'nı Beden Terbiyesi'ne satmayı teklif ettik, cevap vermediler, demiş. Gene söylüyorum, gelsinler, konuşalım. Anlaşmaya varırsak Spor ve Sergi Sarayı'nı on taksitle satarım.

Satar mı, satar. Onunla da borçlarını ödeyemezse, geride daha Belediye Sarayı var. On taksitle de onu okutur, kendine şöyle üç oda bir hol küçük bir kiralık daire bulur.

GÜZELİN FIKIRTISI

Demet demet çiçeğe, koltuya, lüvantaya
Bilinmez neye patlar, haspanın fıkirtisi
Bazen pastahaneye, bazen de lokantaya
Bazen çok şeye patlar haspanın fıkirtisi

Yollar açık sanarak ilerlerse inatlar
Caddenin ortasında surata sille patlar
Kırmızı, sarı ve mor... Renk renk olur suratlar
Bilinmez neye patlar haspanın fıkirtisi.

Saatler çelme taksa, devrilsen de seneler
Her sabah erken erken yağlansa da çeneler
Büyü yapsa cinciler, üflese de nineler
Bilinmez neye patlar haspanın fıkirtisi.

Bazen yalnız çimdike, bazen de sinemaya
Bazen şık elbiseye, bazen de diplomaya
Bateriye uyarak hoplayıp zıplamaya
Bilinmez neye patlar haspanın fıkirtisi.

Koltuğa, iskemleye, panter kürkü mantoya
Onu tutan totoya, son model bir otaya
Odayı süpürmeye, bulaşık yıkamaya...
Daha çokok şeye patlar haspanın fıkirtisi!

Yaşar Hâdi ÖNDER

Yaz

bakış!

— Siz, sevdiğim ilk kadınısınız...
— Amaa.. bir acemi daha!..

BİR ŞAKA, NİNEM VE TORUNU

Gizlice koymuştuk ninemin sandığına bikiniyi
Fare girmiş gibi irkildi görünce
Çağın tutsak eden taassuba döktü kinini
Torunu giyinip karşısına gelince

Söyle bir süzdü hepimizi tek tek
Başladı çıkarmaya işlemeli giysileri
En az elli yıl evveline giderek
Dağıttı elleriyle anıları örten sisleri

Motiflere düşüyordu şimdi gözyaşı
Olmez bu güzellikler dedi, fısıldar gibi
Doğrudur gururla ak saçlı başı
Sordu gözleriyle, kimdir bunların sahibi?

Sarıldı boynuna koşup torunu
Dakikalar boyu öylece kaldılar
Çözmüşlerdi bakışlarıyla yarınki sorunu
Bir ölümsüz dünyada hayale daldılar!..

BİR TUTKU ÜSTÜNE

Bir tutkudur gidiyor «sel» «sal» a karşı
Yirmidokuz harfe takılacak bu ekler bir gün
Bir garip oluştur bizdeki sadeleştirme yarışı
Bu dille konuşur yalnız bebekler bir gün!..

Memduh Şevket ORÇUNSEL

PAZAR :

Temenni

«Türkiye turizm cenneti olacak» diyen Turizm Bakanı Akçal, hemen ardından ikinci müjdeyi vermiş:

«Gümrüklerden otuz saniyede geçilecek»
İnşallah...

Gördük ki bu temenni gerçekleşti, hemen şehir trafiğini de Turizm Bakanlığına bağlarız, yaya geçitlerinde gümrükten geçer gibi otuz saniyede karşıdan karşıya atlarız!

Hani şimdiki durumda yaya geçitlerinin gümrükten; gümrüğün yaya geçitlerinden kalır tarafı yok da...

Yaşının gereği

Ünlü ressam Picasso, bir gazete için dönmüş:

«Bana hayatta sadece kedilerim, keçilerim ve genç eşim sadık kaldı!»

Eee, 90'a gelince yaş, insandan bir tehlike gelmeyeceğine cümle yaratıklar inanıyor demek yavaş yavaş.

Çevresini kuşatıyor kuşlar, ke-diler, keçiler; hele bir de zengin-se gözüne içine bakıyor genç eşler.

Tabii sonuncusunun neden böylelesine yakınlık gösterdiği herkesin malumu.

Bizi sorarsanız

Dolar hızla düşüyor.
Frank sallantıda.
Mark'ın değeri yükseliyor.
Sterlin yerini sağlamladı.
Mark, dolar, sterlin, frank...
Dolar, frank, sterlin, mark!
Eee, yeter yahu!
Bir aydır gece gündüz dinlediğimiz bu!

Zenginün parası, züğürdün çenesini yorarmış sözü doğru.
Hani metelikle kurşun atarken dolarla mark araya girmiyor mu; sonunda vallahi tozutaacağız eni konu!

Vedat SAYGEL

g ü n

CUMA :

Silâh arkadaşlığı başkadır

Ankaragücü yenilgisini eleştiren spor yazarlarından biri, Galatasaray kalecisi için, «Nihat, hep askerlik arkadaşlarından gol yiyor» dedikten sonra, yazının sonuna adı geçen kaleciye gol atanların listesini de çıkarmış.

Lütfen insafı elden bırakmayalım beyler! Asker ocağında kurulan dostluklar hangi arkadaşlığa benzer?

Serbest olsalar, karşılaştıklarında süpşesiz birbirlerini misafir eder, ziyafet çekerler.

Ama bu adanlar futbolcu...

Ancak deplasmanda birbirlerini görürler. Ziyafeti ev sahibinin çekmesi gerekirken, görgü kurallarının aksine konuklar ikram eder, ev sahipleri yerler!

CUMARTESİ :

Yavaş yavaş anlıyoruz

Yapılan açıklamaya göre, yurdumuzda bin kişiye onbeş telefon düşüyormuş.

Kabataslak bir hesapla 66 kişiye bir telefon yâni...

Tevekkeli değil aradığımız numarayı çevirmenizle gürültülü bir kahvehaneye dönüyor telefonun alizesi...

Demek her sorumuza, her sorumuzla cevap veriyor en az 66 yurttaşımızın sesi!

Hani bizimle ilgisi olmayan konuşmaları dinledikçe hat karışıklığı falan sanıyorduk da... Oysa ortak kullanıyorduk.

Elinle koymuş gibi

VEDAT SAYGEL

KİRACINIZDAN memnun değilsiniz de, evinizden çıkmasını mı istiyorsunuz?

Ne hır gür edip başınızı derde sokun, ne dâvâ açarak adliyelik olun. Mahallenin sükûnetini bozan belâli bir komşudan mı kurtulmak istiyorsunuz?

«Kaçırarak için acaba ne yapsak?» diye boşuna yormayın kafanızı.

Söyleyin bana, sizi bir anda bütün müşküllerinizden kurtarıvere-yim! Hem ücret falan da istemem. Emek harcamıyacağım ki karşılık bekleyeyim. Göreceksiniz, kapılarına dayanmam şöyle dursun; gitmeye niyetlenmemle, bulundukları yeri terk etmeleri bir olacaktır!

«Madem ayacağın kerametine di-yecek yok, neden Kıbrıs'a doğru yola çıkmazsın?» diyeceksiniz ama, bi-zim tabanların uğurunu ben de yeni öğrendim. Eğer annemin romantizma-ları tutmasaydı, gene öğrenemezdim her halde. İyileşip ayağa kalkacağı-nı umarken kadıncağzı tamamen ya-tağı düşünce, hemen o gün halledil-mesi gereken bizim iş yitüştü kaidi!

Onun derdini, ağrısını - düşündü-ğüm yok, kendi işimin telaşıyla sor-dum:

— Peki, ne yapacağız şimdi?

İnlemesine ara vererek o da bana sordu:

— Ben olmasaydım ne yapacak-tın a oğlum? Muamelen bitti sayılır zaten. Nüfus cüzdanının arasındaki o iki kâğıdı nüfus dairesine götürüp tasdik ettirdin mi, tamam! Bu ka-darcık şeyi sen bile halledersin ar-tık.

Nüfus dairesini bulsam, elbette hallederdim ya, gitmeye gitmeye yo-lunu unutmuştum.

— Hiç de zannettiğin gibi değil a-yol. Fener'i biliyorsun değil mi?

— Biliyorum.

— Tamam... Şimdi sana nüfus da-fresinin bulunduğu yeri bir tarif e-deyim, elinle koymuş gibi bulmaz-san yüzüne tükür!

Kadıncağzı o hasta haliyle bir ta-rif etti ki, daha yola çıkmadan bul-muş sayıldım!

O, daha kestirmeden gidebilece-

ğim yolları anlatırken, ben pabuçla-rımı giymiştim bile.

— Kapıdan girdin mi, sağdaki ko-ridora sapacaksın.

— Tamam, saparım.

Fırladım sokağa. Pencereden başı-nı uzatıp seslendi:

— Orada İbrahim beyi bulacaksın.

— Bulurum.

— Onun dolduracağı kâğıtları mü-düre imzalatmayı unutma.

O, cümlesini tamamlamadan ben Fener yolunu çoktan tutmuştum.

«Sağdaki koridor - İbrahim bey - Müdürün imzası» diye akıldan geçire geçire gazladım yokuş aşağı! İşte Fener.

Çarşıyı geçtim, otobüs yolunu aş-tım, nüfus dairesinin daracık soka-ğına saptım, bre aman!.. Daire yok!

Sor, soruştur,

— Bir kaç gün öncesine kadar bu-radaydı, dedi biri.

— Eee, şimdi nerede?

— Taşındı.

Buralara kadar gelmişken geri dö-nemezdim doğrusu. Hem gitse gitse ne kadar uzağa gidebilirdi ki?... F3. ner'in dışına çıkamazdı ya... Çok çok bir kaç sokaklık mcsafe olma-yı. di arada.

— Nereye taşındı acaba?

— Fındıkzade'ye taşınmış!

Şaşkınlıkla sordum adama:

— Fener Nüfus Dairesi, Fındıkza-de Nüfus Dairesi mi oldu yanı?

— Yoo, dedi, gene Fener Nüfus Dairesi olarak anılıyor ama, semt olarak Fındıkzade'de çağılıyor.

— Hay Allah... Gitsem bulabilir miyim acaba?

— Bulursun elbet, dedi. Fındıkza-de'yi biliyorsun değil mi?

— Evet.

— Öyleyse mesele yok. Şimdi bir tarif ederim, elinle koymuş gibi bu-lursun.

Sağolsun, yere cömellip, bir kire-mit parçasıyla krokisini çıkararak, usanmadan tekrar tekrar anlattı bi-zim Fener Nüfus Dairesinin Fındık-zade'deki yerini. Sonunda gene an-layamadığıma hükmederek:

— En iyisi Fındıkzade'ye git, ora-da birisine soruver, dedi.

Zaman kaybetmeye gelmezdi. Dol-

muştan dolmuşa aktarma yaparak kırkbeş dakikada Fındıkzade'yi bul-dum, ilk rastladığım tütüncüye Fe-ner Nüfus Dairesini sordum. Başı kalabalık olduğundan elimle koymuş gibi bulmam için uzun uzun tarif e-demedi de:

— Muratpaşa çayevinin arkasın-da, dedi. Çayevini buldun mu, bir arkasındaki sokakta nüfus dairesini göreceksin.

«Muratpaşa» dediği, Fındıkzade'den üç durak aşağıda olduğuna gö-re, bizim nüfus dairesi yeniden ra-şınmıştı demek!

Bir dolmuşla Muratpaşa'ya gelip, Fener Nüfus Dairesini bırakarak başladım Muratpaşa çayevini arama-ya! Caddede üstündeki dükkânların tabelalarını okuyarak bir aşağı, bir yukarı yürüdüm, böyle bir çayevi yok! Sokak aralarına girdim, yok. Daldım bir plâkçı dükkânına, sor-dum.

İçerdeki gençlerden biri:

— Tamam, dedi. Nurettin ağabe-yin dükkânını arıyor. Aradığınız dükkânın sahibi sarışın uzun boylu da, sarıkı bıyıklı: var değil mi?

— Valla, dedim, kendini hiç gör-medim ki bileyim... Ben onu, nüfus dairesinde olan bir işim için arıyordum.

Oğlan da şaşırıldı:

— Öyle şeyler yapıyor mu bilmem ama, dükkânını tarif edeyim, dedi. Bu semtten taşınalı aşağı yukarı al-tı aydan fazla oluyor. Şimdi, Fındık-zade'yi geçin, Çapa'ya gitmeden...

— Tarifle bulamaz, dedi arkadaş-larından biri. Siz en iyisi Yeşilyurt Pastanesini bulun önce. Orayı bul-dunuz mu, sırtınızı pastaneye verin, tam karşınızdaki paşa'nın altı Mu-ratpaşa Çayevi'dir.

Vay canına!.. Yahu bizim Fener Nüfus Dairesi nerelere gitmiş de ha-berimiz yok!

Oradan inersin Yenikapı'ya, atlar-sın trene, ver elini Yeşilyurt! İşin garibi Yeşilyurt var da, karşısı pa-saj olan pastane yok!

Sorduklarımdan biri:

Valla, dedi, yüzlerce pastane var İstanbul'da. Hangisinin nerede oldu-ğunu nasıl bilirim? Pasta, kurabiye

gibi şeyler yaptırıcaksan, pastane burada da var.

— Yok birader, dedim, pastaneyi aramamın nedeni, onun sayesinde Muratpaşa Çayevini bulacağım. Çayevinin sayesinde de Fener Nüfus Da-iresini bulacağım.

Ohoo, dedi adam, sen Haliç'ten kalkıp, Marmara'ya gelmişsin birader! Oldu olacak şuradan postaneye git de, telefon rehberinden aradığın pastanenin adresini bul bari.

Bizim ayacağın bastığı yeri kurutan uğuruna küfrederek dışarı çıkarken sordu:

— Postanenin nerede olduğunu bi-liyor musun?

«Hayır» anlamında kaşlarımı kal-dırdım.

— Dur sana tarif edeyim.

— Bulabilir miyim acaba?

— Elinle koymuş gibi bulursun:

Şu asfalttan dümdüz yürü. İlerde yol çatallaşacak. Soldakine girip yüz adım yürüdü mü, bir büyük bina çıkacak karşına. Beyoğlu bakkaliye-si, Emirgan Tuhafe, Koska'ya gel-din mi kime sorsan gösterir.

Yeşilyurt Postanesi de, bizim nü-fus dairesi gibi gide gide Beyazıt'a kadar gitmişti demek!

Adamın tarif ettiği yollardan de-ğil de, kendi bildiğim yerlerden ça-bucak istasyona dalıp kalkmak üze-re bulunan trene atlayıverdim.

Kunakpı'da inip, dik yoluşa tir-manarak önce Beyazıt'a, oradan Koska'ya geldim ki, ne Beyoğlu Bakkaliyesi var, ne Emirgan Tuha-fe... Sabahattan beri aradığım yer-lerden birini bulsam, nüfus dairesi-ni bulmam işten bile değildi ya, ah birini elimle geçirebilsem!

Yeşilyurt Postanesini sorduğum köfteci çırağı düşündü düşündü:

— Başka pastane olsa işinze ya-ramaz mı ağabey? dedi.

O zaman kendime geldim birden. Öyle ya, rehberden adres arayacak olduktan sonra neden ille Yeşilyurt Postanesini arıyordum?

— Olur elbet, dedim.

— Sağımızda solumuzda kıyamet gibi postane var. Beyazıt Postanesi var, Aksaray var, Lâleli var...

Saate baktım, akşamı yapmışık.

— Hangisi daha yakın?

— Lâleli'deki, dedi.

Düşündüm, neresinde olduğunu hatırlayamadım:

— Caddede üstünde mi?

— Yok, sokak arasında, diyen oğ-lan taraf için kapiya çıktı: Çorum'u ara, postaneyi elinle koymuş gibi bul!

O, yemeğini bitiren bir taşralıdan hesabı alırken, ben Çorum yolcu-luğuna çıkp çıkmamayı düşünerek yürürken:

— Heç boşuna aranma bey, diye bir ses duydum kulağımın dibinde. Döndüm baktım, az önce köfteci dükkânında çırağı hesabı ödeyen vatandaş:

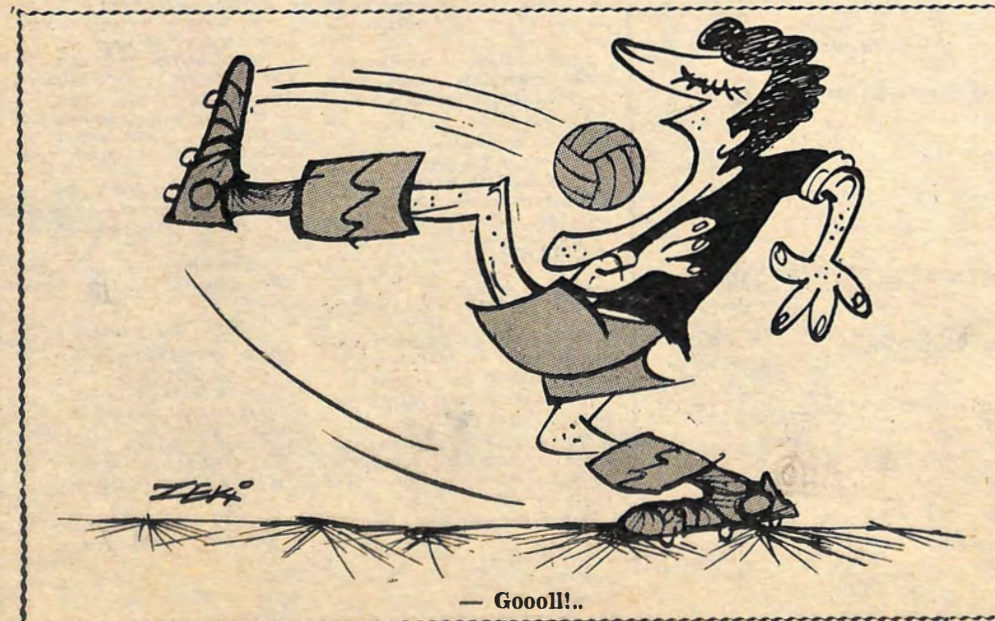
— Çünkü aha şu İstanbul dinen yer bi garip meşket, diye devam etti adam. Sen, çok kimsenin bilme-diği postaneyi arıyon. Ya ben?... Kaç gündür Topkapı'ya gidiyom da, Topkapı Sarayını bulamıyom ya!..

Gülmekle ağlamak arası ayrıldık.

İşte bu nedenlerle tahliye işleriniz-de beni arayıp diyorom. Zira bizde. ki ayak bir garip nesne. Daha adı-mımı atarken, çıkartmak istediğiniz kimse evinizi boşaltır, ortadan yok olur, bir daha izine bile rastlaya-mazsınız. Hani bunu sizin çeneniz-den kurtulmak için yapmasa bile, beni aratmak için yapar ya...

Haa, unutmadan söyleyeyim: Bi-zim Fener Nüfus Dairesini hâlâ bu-lamadım ama, geçenlerde Fatih Pos-tanesinde telefon rehberinden ara-yayım diye postanenin bulunduğu sokağa girdim ki, yirmi yıldır göre göre yerini ezberlediğim postane yok olmamış mı! Benim geleceğimi haber aldığından zaar, tutmuş baş-ka bir semte taşınmış!

Vedat SAYGEL.

— Goooll!..

SİZİN İÇİN

AHLAT

Ordu'nun bir ilçesi olan Mesudiye halkı öteden beri gurbetçidir. Çoğunlukla İstanbul'da yaşarlar.

İste bu gurbetçilerden iki yaşlı kadın yorgun argın evlerine dönerlerken, armut satan bir seyyar esnafa rastlarlar. Kendi aralarında konuşmaya başlarlar:

— Alag mı, ne deyn gı?...
— Alag emme, kilosu kaçça ki a-cep?

— Sor hele... Ucuz delse almag.
Satıcıya ürkek ürkek sokulan kadın, kâğıda doldurulan armudu alırken ne vereceğini sorar.

— Yüzelli kuruş anam, der satıcı. Kadın koynundaki düğümlü mendili çıkarp bakar ki, içinde iki yirmibeşlikten haşka para yok. Çaresiz alamayacaklardı armudu. Fakat tartmışlardı da. Caymak için bir kur-nazlık bulmak gerekti. Durumu kavrayan ikinci kadın:

— Hele biyyol taddına bağ gı, diye seslenerek arkadaşının imdadına yetişti. Bizim oranın ahlatlarysa a-lag.

Parayı denkleştirmeye çalışanı:
— He, bağam, dedi.

Sonra kâğıttan çıkardığı armudu bir güzel yedi ve:

— Bizim oranın kine benziyler emme, Meled'in o geçcesinde mi yetişmişler, bu geçcesinde mi, pek bilemeyom, dedi.

NOT: Melet, Mesudiye ırmağının halk dilindeki adıdır.

Kâzım SORLU— Mesudiye/Ordu —

— Garsooon... Hani «şişede durduğu gibi durmaz» dı!..

NASIL GİTMİŞ?

Lise son sınıf coğrafya dersindeydik. Hocamız yaşlı bir hanım olduğu için, hiç birimiz derse çalışıp gelmezdik. O gün sözlü yapacağı tuttu, sınıfın en zeki, fakat en tembel öğrencisini tahtaya kaldırarak «Demiryollarımız» konusundan ilk soruyu sordu:

— Oğlum Necati, trenle İzmir'den Kurtalan'a gidiyor bakayım.

Necati'nin, İzmir'le Kurtalan arasındaki istasyonları saymasını beklerken baktık, tebeşiri eline aldı, tahtanın bir köşesine çarpı işareti koyup altına «İzmir» yazdı. Diğer köşesine de bir çarpı işareti koyup «Kurtalan» yazdıktan sonra, düz bir çizgi çekerek, iki çarpıyı birleştirdi.

Bizimkinin beklediğini gören hoca sordu:

— Haydi oğlum, daha gitmeyecek misin?

Necati:

— Çoktan gittim hocam, dedi. Hoca baktı, ne istasyon var, ne tren... Bütün görünen iki çarpı işaretiyle düz bir hat.

— Bu ne biçim tren yolculuğu oğlum? Nasıl gittin? dedi.

Boynunu büktü Necati:

— Öbür dilerim hocam, mevsim kış, yollar kapalı olduğu için trenle değil, uçakla gittim! cevabını verdi.

Rahmi BEL
Erkek Talebe Yurdu
Topkapı/İstanbul

GEÇİŞ HAKKI

Minibüsün şoför mahal-lindeyim. Şoförümüz arabayı yolun sağını takiben oldukça hızlı sürüyordu.

Ara yoldan ana yola süratle girmekte olan bir kamyonla çarpışmaktan kıl payı kurtulduk. Bütün yolcular çok korkmuş ve heyecanlanmıştık.

Bizim minibüsün şoföründe renk attı, hırsla başını şoför mahallinden çıkarp, kamyonun şoförüne: «Be adam ne yapıyorsun! Ara yoldan ana yola böyle mi girilir? Yoldan geçiş benim hakkım değil mi? Nerdeyse bizi mahvedeçektin!..» diye bağırdı. Kamyonun şoförü özürlü dileyceği veya en azından susacağı yerde aynı hırs ve heyecanla:

«Neden yol senin oluyor-muş? Babanın malı mı?...»

Yoksa belediyeden satın mı aldın?... demez mi...

Ali TUNA
27 Mayıs İlkokulu Öğ.
ERZİNCAN

SIHHATİME İÇ

Çakır keyif olduğum bir gündü. Ayaküstü meyhanelerden birisine bir bardak şarap daha içmek üzere girdim.

Tezgâhın münasip bir yerinde durdum. Etrafıma şöyle bir baktım ki, tam karşımda, bardağında şarabının son yudumu kalmış olan ve her haliyle parasız olduğu belli birisi, kendisine bir bardak şarap ısmarlamamı imâ ettirircesine mânâlı mânâlı bakıyordu.

Meyhaneciye seslendim:
— Arkadaşa da bir bardak doldur!

Adama dönerek:

— Bu bardağı da benim sıhhatime iç, dedim.

Adam, mütehasşis bir doktor gibi dikkatli dikkatli yüzüme baktı:

— Ağabey sizin sıhhatiniz o kadar bozuk ki bir bardak kâfi gelmeyecek sanıyorum, cevabını verdi.

Necdet YILMAZ
Aksu Öğretmen Okulunda
memur
ANTALYA

YENİSİNİ YARATIR

Muayenehaneme, her haliyle alkolik olduğu belli olan elli yaşlarında bir hastayı, iki kişi yardım ederek getirmişlerdi.

— Neyin var? diye sordum.

— Doktor, dedi, sorunu-

za cevap vermeden önce size bir hikâye anlatayım: Benim gibi her tarafı hasta olan adamın biri Allaha yalvarıyormuş, «Allahım, şu bacaklarımdaki ağrıyı alıver, şu kalbimin ağrısını geçiriver, şu öksürüğümü kesiver» diye isteklerini sıralamış... Bunun dinleyen bir arkadaşı, «Sus, deniş, Allahın hiç işi yok da bu kadar hastalığını geçirmeye mi uğraş-sın. Senin canını alıverir de bir yenisini yaratır, o daha kolay...» İşte doktor, benimki de öyle. Sağlam yerim yok. Ayakta bile duramıyorum... Gelmek istemedim ama, zorla getirdiler...

Dr. Fahri SADIKLAR
Sıraselviler Liva Sok.
No: 1/1
Taksim/İSTANBUL

İSMİNİ SÖYLEME

12-13 yaşlarında bir çocuğu, annesi muayenehaneme getirmişti:

— Şunu bir muayene ediver, kalbi ağrıyormuş, dedi.

Muayene ettim, bir şey bulamadım. Bir de elektrokardiografisini alalım, diye masanın üzerine yatırdım. Çocuğa da, «Bu gördüğün âlet, bir sevgilin filân varsa ismini yaz-verir» diye lâfife yaptım. Bir ara annesi dışarı çıkmıştı. Çocuk yavaşça, «Ne olur doktor amca, ismini anneme söyleme, olmaz mı? Sonra beni döver» diye yalvarı.

Dr. Fahri SADIKLAR
Sıraselviler Liva Sok.
No: 1/1
Taksim/İSTANBUL

Minibüs yolcuları!

ihhtiyar Don Juan

KESKİN MÜCDAT BEY

SEKSENİKİ yaşında olmasına rağmen sokak zamparalığında hâlâ isminden bahsettiren ve altmışbeş senedir hovardalık sanatına kendini adanmış olan Keskın Mücdat bey İstanbul'un tanınmış kimselerindendir...

Kanuni Esası Kiraathanesinde pencere önünde sabahları oturan Mücdat bey, halen Maçka'da babasından kalma onbeş daireli apartmanda ikamet etmekte ve bekârlığı elinden bırakmamaktadır...

Üç lisan bilen Mücdat bey, Sen Jozef mezunudur ve çeşitli hizmetlerde bulunmamış, babasından kalan mirası hâlâ yemektir... İstanbul'un çeşitli semtlerinde yirmi kadar apartmanı, Yağ İskeleyi'nde iki hanı, Sütlüce'de iki kereste fabrikası ve üç imalâthanesi bulunan Mücdat bey, onbeş yaşından yirmibeş yaşına kadarki kızlara meraklı olup sabahdan akşama kadar beş vardiya yapar... İstanbul'un bütün genç kızlarının yüzde onunun tanıdığı Mücdat bey hiçbir zaman mütevaciz değildir... Güzel şîr okur... Karşılıksız hediyeler alır... Bütün zevki, genç ve körpe bir kızla bir pastanede oturup ona edebiyattan, şîirden bahsetmek, arada bir orasını burasını okşayıp içini çekmektir...

Fındıklıktan hoşlanan kızlar, Mücdat beyi birbirlerine tavsiye ederler... Çünkü Mücdat bey onlara güzel hediyeler alır... Hattâ sevgillileriyle buluşacakları zaman harçlık da takdim eder... Fakat son zamanlarda ihtiyar çapkının gönlünü onyedî yaşında Suna adında bir kız çarpmıştır... Hem de öyle bir çarpmıştır ki, moruk iştahdan kesilmiş, bu yaştan sonra başına peruk yaptırmaya, sakallarını bıyıklarını boyatmaya kalkmıştır...

Suna ise aksi gibi bir mühendisle konuşmakta ve işi evlenmeye kadar götürmeye çalışmaktadır... Mücdat bey ne yapacaktır?... Gelin kendi ağzından dinleyelim...

MÜCDAT BEY DİYOR Kİ...

«— Ah mirim, sekseninden sonra kalbi derûnumdan kebâbî ciğer oldum... Öyle yanıyorum ki, yanımda Fatih yangını hiç kalır... Şu Suna adındaki hınzır kız yok mu, gönlümü çaldı, gönlümü... O ne edâ, o ne seda, o ne işve?... Gel de şimdi ye vişne...

Bir yerlere sığamaz oldum... Sana apartman vereyim, kereste depolarını üstüne yapayım, istersen pilâjı kapayım, istediğin yola sapayım, dedim... Hayır, hayır! dedi... Onun için bakın bu yaştan sonra sakallarımı, bıyıklarımı boyattım... Karagözün beyliğine döndüm. Gören çocuk çocuk peşime takılıp sakalımdan çekiyorlar... Servetim çok ama, saadetini yok...

Nasıl sevdim?... Halbuki günde en aşağı on kızla muhabbeti koyulaştırırdım...

Ah Suna, ah... Bakışlarının esiriyim her zaman... Ne yâni beyefendiciğim... O İrfan denen mühendis mektebi talebesine varacakmış... Onun gençliği varmış... Benim de morukluğum var... Bende ki dil, bende ki terbi-

ye onda olur mu?... Arabi bilmez, Farisi bilmez, kavaîit bilmez... Hiyar gelmiş, salatalık gidecek... Suna'nın o tazelîğinden ne anlayacak?... Gel de bunu kıza anlat...

O kadar bedbahtım ki... Geçen gün dalgınlıkla aspirin yerine fare zehiri hapı içmişim, az daha gidiyordum... Neyse ki eski toprağız. Doktor Hâzık midemi taşdelen suyu ile yıkadı da kurtuldum...

Ah Suna... Gel dedene gel... Bak sana bütün Kapalıçarşı'yı almazsam nâmerdim... Üzerinize âfiyet bu krizi de atlatamazsam artık hovardalık yoluna nalları dikerim...

Mezar taşına da şu iki mısraı yazsınlar bir zahmet:

«Sen beni mevt ettin ey onyedisinde sevdiğim Suna...»

«Artık bu büyükbabanın bakma lûften kusuruna...»

«Faülâtün... faülâtün... faülâtün...»

BAKIN, SUNA DA NE DİYOR?

«— Aaaa... delirmiş moruk... Terbiyesiz... Bir gün arkadaşlarla Hop Kafeteri yada oturuyorduk. Yanımızdaki masaya bir ihtiyar geldi... Benden tuzluğu istedî, (Evlâdım, benim gözüm iyi görmüyor... Şu pilâkimin içine tuz serper misin) dedi... Ben de serptim... Sonra benim adımlı sordu... Suna, dedim... Suna'nın mânâsını biliyor musun, dedi... Bilmiyorum dedim... Tarif etti... Güya ben selvi mânâsına gelirmişim... Neyse sonra bize komiklikler yaptı... Gözlüğünü burnuna takıp oynattı... Falan filân... Sonracıma, ertesi gün beni yalnız evine dâvet etti... (Sana evde kuşlarımı göstereceğim) dedi... Ben de, kuşları çok severim. Dedem yaşında adamdan ne ziyan gelir, dedim... Sonracıma apartmanına gittim.

Aaaa... ev değil saray gibi... Dede beni şey yaptı... Yâni içeri aldı... Sonra, hani kuşlar? dedim... Şimdi göstereceğim derken bana sarılıp, (Gel seni şefkatle bir öpeyim) dedi, öptü... Ama bırakmıyor... Korktum... Salyaları da akıyor... Belki kuduzdur diye çok korktum... Çünkü bir kere beni köpek ısırması da... Neyse... Sonra bana: (Bana varır mısın?) demez mi?... O zaman da ben kaçtım... Aaa... mahallemize arabayla geldi... Annemden beni istedi... Babam da onu bir güzel döverken, (Ulan moruk sakalımdan utan! Kızım İrfan'la nişanlı, şimdi İrfan gelirse kemiklerini kırar) dedi...

Şimdi yâni ben o pimpiriğe mi kaldım?... Her gün mektup gönderiyor... Ama ne güzel yazıyor... Acaba İrfan'dan vazgeçsem de ona varsam mı?... Fabrikalarım olacak... Yüz milyonmuş... Sonra pimpirik ölüverir, İrfan'ı gene alırım... Bakalım moruk evlendiğimizde bir şey yapabilecek mi?... Ya yaparsa?!

İşte bundan korkuyorum kadeşim...»

Suavi Süalp

Yaşasın Yaşamak

SULHI DÖLEK

BAHARIN geldiği günlerde insan, hayatın güzelliğini daha iyi anlıyor. Çevremizde mide bulandırıcı bir dolu şey dönse bile, soluk almanın tadına varıyorsunuz. Kötüleri, kötülükleri, görmez yanınızda bırakarak istiyorsunuz. Bunu başardınız mı, hele bir de «Neden yaşıyorum?» sorusunu kendinize sor. mak zorunda kalmadınız mı, gerçekten güzel şey yaşamak.

Hayatın başlangıcının herkeste benzer oluşuna karşılık bitiş... Ha. yır hayır... Amacımız tatlı tatlı yaşamak olduğuna göre, hayatın bitişini bir yana bırakalım.

Bir viyaklamayla gözlerinizi açıyorsunuz yeryüzüne. O andan başlayarak, dünyayı sevseniz de sevmeseniz de bir ömür boyu kiracılığa mahkûmsunuz. Adem ile Havva'dan beri bu böyle... Sorumsuz çocukluk, romantik ilk gençlik, çevre sorunlarıyla ilgilenmeye başladığınız ikinci gençlik, kendi sorunlarınıza girtlağa dek gömüldüğünüz orta yaşlılık ve kimi zaman biter bir tarla gibi verimli, kimi zaman bir çöl gibi kurak yaşlılık çağı... Bir ömür böyle geçiyor, binlerce, milyonlarca ömür böyle geçiyor.

Genç olsun, yaşlı olsun, çoğunluğun ortak düşüncesi, hayatın bir soluk gibi kısacık oluşu...

Hikâyeyi bilir misiniz? Tanrı, dünyayı ve üstündekileri yaratmış; sıra hayat dağıtmaya gelmiş. Bütün hayvanlara elliler yıl vermiş. En sona insan kalmış. Sona kalan dona kalır ya, insanın payına da yirmibeş yıl düşmüş.

— Az, demiş insan.
— Sen beni dinle, demiş Tanrı. Yirmibeş yıl yeter de artar bile. Zaten hepsini dağıttım. Yirmibeş yıldan başka ömür kalmadı elimde.

Ne yapsın insanlık? Boynunu büküp dertli dertli yollara düşmüş. Atla karşılaşmış.

— Nedir derdin? diye kişnemiş at. Anlatmış insan. At pek acımış:
— Al, demiş, benim ömrümden yirmibeş yıl.

Yürümüş insan. Köpekle karşılaşmış. Köpek de bir yirmibeş yıl vermiş. Sonra maymun çıkmış insanın yoluna. Hırs bu ya, ondan da bir yirmibeş yıl almış insan.

İşte bu yüzden, ömrünün ilk yirmibeş yılını insan gibi yaşar, ikinci yirmibeş yılda at gibi koşar, üçüncü yirmibeş yılda köpek gibi havlar, dördüncü yirmibeş yılda da bir maymun gibi herkesin alaylarına hedef olurmuş.

Şüphesiz bu hikâye herkes için doğru değildir. Belki de hiç kimse için doğru değildir. Her neyse, yorum sizin... Ben hayatın çağlarını daha az acı bir biçimde anlatan başba bir deyişe geçeceğim. Hayat dört bölüme ayrılır derler:

Birinci bölümde, isimleri unutursunuz.

İkinci bölümde, yüzleri hatırlamakta güçlük çekersiniz.

Üçüncü bölümde, tuvaletten çıkarken pantolonunuzu düğmelemeyi unutursunuz.

Dördüncü bölümde ise, tuvalete girdiğinizde kemerinizi çözmeyle unutursunuz.

Bunlar söz tabii... Ne yaşlılar gürültü ki, nice gençleri cebinden çıkartır. Ne gençler de vardır ki, daha doğmadan yüz yaşına gelmiş gibi karanlık kafalı, yaşamaktan bezmiş, sırtında iki çekli odun yüklü, yirmibeş yıl sonra dazlak olacak belki. Kadınları kışkandırmak erkeklerin kanlarını kaynatan Brijit'e bir gün gelecek «Hanım teyze» diyecekler. Şampiyon koşucu bir gün gelecek merdivenlerden yakınacak.

Zamana karşı hepimizin katıldığı amansız bir yarış bu... Seyircilerimiz olsaydı, «Şike, şike» diye bağırırlardı. Kadınların pudraları, kremleri, doktorların başa saç ekmeleri, padişahların kudret macunları, saunalar, güzellik enstitüleri, estetik ameliyatları, sayın sayabildiğiniz kadar... Bütün bu yardımcılarımıza rağmen yine de yarışı kaybedince ister istemez yaşlılığın sevimliliğiyle avunmak zorunda kalmıyor muyuz? Züğürt avuntusu, ya da değil... Şunu baştan kabul edip teslim olsak?.. Olamaz, çünkü hayat savaşmak demek bir bakıma. Kimi yıllarla savaşır, kimi hayat pahalılığıyla...

Kendimiz için mi, başkaları için mi yaşıyoruz?... Hem kendimiz, hem de başkaları için. Hayatın güzelliği de burada. Başkaları için yaşadığınız sürece, sizi düşünenlerin, sizin için yaşayanların varlığına emin olabilirsiniz. Ne güzel şeydir başkalarının sizi düşünmesi!...

Bir de unutulmak kötü. Yaşadığınız sürece, aranızda sizi hatırlatacak şeyler bırakmak istersiniz. Hatırlanmaktan hatırlanmaya da fark vardır şüphesiz. Mimar Sinan da yer etmiştir hafızanızda, Neron da... Ama biri yaparak, ikincisi yakarak.

Sevmek, sevimlik, hayatın renkli yanları... Kimi aşk uğruna Meccun gibi çöllere düşer, kimi güzel kolu. na takar da gezer... İki şekliyle de güzeldir aşk... «Sevmek mi güzel, yoksa sevimlik mi?» diye soruyor şarkı. Siz ne dersiniz?

Yaşamak üstüne çok yazılıp çizilmiş, konuşulmuş. Kimi, hayatı «Et ile ekmek, eti ete sürmek» biçiminde basit yönüyle almış, kimi de «Duyuyorum, düşünüyorum, öyleyse yaşıyorum» demiş. Bana sorarsanız, bu konuda orta yolcuymum Hayatın basit, hayvanca yönleri de vardır, yüce yönleri de... Biri tuğla ise öteki harçtır. Birinden biri eksik olmazsa yapıyı kurabilir misiniz?

Şöyle yaşamak, böyle yaşamak... Kısa yaşamak, uzun yaşamak... En iyisini Tacitus diye bir ölümlü söylemiş galiba:
«Öyle yaşa ki, az bile yaşasan ya şamış olasın.»

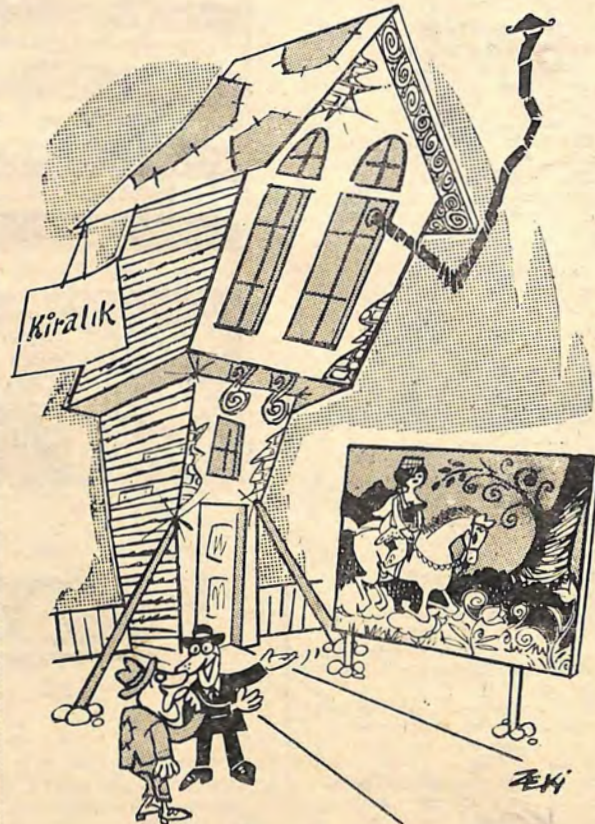
Sulhi DÖLEK

— Kuaförler, fiyatları artırdı. —

Yazısız

— Ev kiralari çok pahalı. —

— Şu manzaraya bak beyim... 3000 lira bu eve çok mu?..

— Gülele efendim, yine gelin, dükkânımız sizin...

Pasajın kapısından çıkarken, uzun suratlı bir kadınla karşılaştı. Kalın kaşlı, kalın dudaklı bir kadınlı. Hiç bir gereği yokken ters ters baktı kadına. Patronunun karşısına benzetmişti. Onu, şu ayagındaki ayakkabıdan, şu elindeki kazaktan mahrum edecekti de ne geçecekti eline? Bir namussuzluğunu mu, bir ahlaksızlığını mı görmüş duymuştu? Kocasına mı sulanmış, yuvasını mı yıkamak istemişti? Sağdaki eczanenin önünde durdu:

— İnadına işde inadına, dedi.
Kremlere göz attı, sonra rujlara..
Girdi içeriye:

— Bi grem, dedi.
Kalfa:
— Gündüz için mi? diye sordu.

— He...
Kalfa, dolaptan bir krem çıkardı, kâğıda sararken, Dilber:
— Bir de ruj, dedi.

Kalfa, bir yığın ruj sürdü önüne:
— Buyrun, beğenin...

Portakal rengi bir ruj beğendi. Hem bu rengi severdi, hem de sürdüğü öyle çok belli olmazdı.

Eczaneden çıkınca aklına geldi, ruj kalem almak ama, bir daha içeriye girmeye cesaret edemedi. Yeşil kalemler, ruj kalemleri de Saathan'nin oradan aldı. Hepsi, küçük paket olmuştur. Cebine soktu...

Eve geldiğinde öyle olmuştur. Mahalleden geçerken, iyice tadını çıkardı ayakkabısının. Görmeyenler görünler diye bile bile yavaş yürüdü. Eve girer girmez, anasına:

— Bak, dedi, ayakkabısını gösterdi.

— Aboov, dedi anası, kız bu bar gızı ayakkabısı gibi.

— Amaan ana sen de, neresi bar gızı ayakkabısı?

— Görmesin vallaha gardaşın, dilik dilik eder.

— Niye edermiş, gendi mi verdi parasını?

Nine, odadan çıktı:
— Ne almış ne? dedi.

— Heç, dedi Fidan, ayakkabı almış ayana.

Rabia nine ayakkabıları, şöyle eli ni yuvarlak yapıp gözünün önüne getirip, dürbün gibi baktıktan sonra:

— Gız gahbeee, gız orusbuuu, bu ne guz? dedi.

— Ne olacak, ayakkabı.

— Hay ayaklarından yiyessin yağlı gürşunları, gız heç geyilir mi buu?

— Niye geyilmezmiş?

— Ee vallaha dedim ben anam, bu gızı yollamayak kötü olur dedim. Oldu bile.

Dilber:
— Neneee! dedi.

— Ne nenesi gız, ne nenesi? Nene gadar daş düşe başına inşallah.

Bu geyilir mi, yanları delik duz torbası gibi... Sona o üstündeki gave tabağı mı?

— To... ka...

— Ne?

— Toka toka...

— Aboov bacım, getdi bizim namis getdi...

Hele ayakkabının fiyatını öğrenince, Rabia nine kalktı kalktı oturdu.

— Aboov, dedi, aboov ki aboov. Gız ne haltlar yedin sen?

Dilber, cebindeki paralardan bir onluk çekip uzattı ninesine:

— Al, dedi.

İşte o zaman ninenin sesi kesildi. Parayı ışığa tuttu, sonra, arkasını çevirdi, önünü çevirdi. itinayla dörde katlayıp, koynunun çok içlerinde bir yere koydu.

— Hadi, dedi ninesine, bak sen benim ayakkabıma falan garişyon ya, ben işe getmeseydim kim sana verecekti bu on lirayı?

— Amma, dedi nine, gerisini de isterim ha... Gız gönderme o ayakkabıyı gardaşına, sona helâya atar.

Aldırmadı Dilber. Anasına bir elilik uzattı:

— Bu da senin ana, dedi.

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

Anasının gözü yaşardı:

— Gızım, dedi, yavrim, gendine sahap ol. Elde it çok, ganma kimse. nin sözüne. İnsan bi ganarsa yandı, çıra gibi tutuşur.

Biraz sonra Rifat geldi. Daha dışardan bağırdı:

— Yemek bişdi mi? diye.

Nine cevap verdi:

— Bişdi pisboğaz bişdi. Gel de zikkimlan.

— Lan nene, dedi Rifat, yanı ya bi senin eline düşecekdik biz, vallaha acımızdan güğil güğil öldürürsün bizi. Sana ne yaa, yiyorsam babamın ekmeğini yiyorum...

— Benim oğlumun ekmeği, dedi.

— Sen de yiyon, yemiyon mu?

— Aboov, dedi nine, lan ben nerde çalışırım bu yaşdan sona?

— Amma goca lâfını duyunca, anıyon ya...

— Lan kalkarım ha, elime alırsam çamaşır tokacını, gafanı patladırım, beni günaha sokma aşam aşam...

— Akşam deel nene, öylen öylen...

Kadın, bir tükürük fırlattı:

— İnşallah salân öylen namazında verilir, dedi.

Dilber, içerden:

— Rifat, dedi.

— Dilber... Geldi mi Dilber? Erken gelmiş.

İçeriye gitti. Ablasının elinde yirmibeş lira vardı:

— Al, dedi.

— Yaşsa be Dilber bacım... Lan baci, sen de olmasan halimiz haraptı be... Amma korkma, çok çalışdır mayacam seni. Bu parayı yollayım, gel desinler İsdanbul'dan, bi atıym imzayı mukaveleye, bi goyum paraları cebe, tamam mektup, abla çık işden, onbin lira gönderdim...

Fırladı Rifat. Anası:

— Lan nereye? dedi, yemeği goydum.

— Hele ben şu parayı yatırıp geleyim...

Geri döndü:

Başarımız ve İstikbaliniz
tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracacağınız her hesap
'büyüde sizin için
-en büyük şanstır,

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60295 - A - 20570 - 76)

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ : Ergin Ortaç. Yazı işlerini fiilen idare eden: **Kadri Yurdatap**, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: **Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ :** Yıllığı 60, altı aylığı 30 lira. Yabancı memleketlere yıllık 120, altı aylığı 60 lira. **İDARE YERİ :** Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul. **Telefon :** 22 18 11 **Fiyatı :** 125 kuruştur.

— Bacı be, dedi, şimdi bundan bi de yatırma parası alırlar, varsa bi ikibuğuk daha ver.

Dilber, Rifat'a ikibuğuk lira daha verdi.

— Lan baci, dedi Rifat, sana apar. tıman almazsam namussuzum... Nah işde şu neneme kömes alırsam kömes...

Gevrek gevrek güldü nenesi:

— Soyka, dedi, gendi başını soñacak kömes buldu da, nenesine galdı. Sen gendine bak oğlum, biz başımızı sokacak kömes bulmuşuk...

Yemekten sonra, Rabia nine kom. şulara geçince, Dilber anasının yanına sokularak, elindeki paketi açtı:

— Anam anam, gızma ha, dedi.

— Ne var onun içinde?

Dilber:

— Heç, dedi, dudak boyası, anam anam gızma...

— Sen ileri gidiyon haa, dedi anası.

— Anam anam...

— Gızım, senin yaşındaki gız gız mı heç sürer mi allık?

— Herkes sürüyor ana.

— Zengin döller sürüyor. Sen ki min gızın biliyon mu, ayakçı Arif onbaşının gızısın. Zengin piç on yaşında ağzını gözünü gırmızıya sarıya boyasa kimse lâf etmez de, sen duduğın accık boyasan, millet başlar gırmıyaya, Arif onbaşının gızı orusbu oldu diye.

— Gırmızı deel ki bu ana... Vallaha sürmüşlüğünnen sürmemişliğin bir. Bak isdersen bir sürüym.

Kadın, ellerini iki yana açarak:

— Zaman kötü oldu vallaha, kötü, dedi. El gadar gızlar boyanır süslenirse, gıyamet geç bile galdı.

— Ben el gadar mıyım ana? Nerdeyse onsekizin yarısı geçdi getdi.

Ruju, dudaklarına sürdü, üst duğundan biraz taşmıştı. Anası:

— Üst tarafı olmamış, dedi.

Dilber, anasının boynuna sarıldı:

— Uuv kimin anasıymış o, dedi.

— Bak gız, ne nenene gösder, ne de gardaşına. İkisi de görürse, yandın.

— Ana...

— Hi...

— Bak bi de galem var!

— Ne galem?

— Göz galem...

— O n'olacak?

— Göze sürülecek.

— Göze mi?

— He...

— E gız vallaha eyicene azmışsın sen. Duymasın gardaşın.

— Anam anam, vallaha billâha accık sürecem...

Durdu Dilber, anasının cevabını bekliyordu. Biraz sonra:

— Hı ana, dedi, accık sürim mi?

Hı accık, belli belirsiz.

— Sür, dedi kadın kahırla...

— Anam anaam...

Dilber, aynada gözlerine de yeşil kaleminden sürdü. İş bittikten sonra, anasına:

— Nasıl? diye sordu.

— Heç işde, gözün suda boğulmuşların gözüne benzemiş.

Artık krem için izin almasına gerek yoktu, çünkü annesi sürüp sürmediğini bilmezdi. İçeriye geçti, elindeki küçük aynayı bir kenara atarak, rafın üzerinden bir defter büyüklüğündeki aynayı aldı. Aynayı pencerenin yanına dayadı, krem tüpüne usulcacık bastı. Fışkıran kremi, iki parmağıyla yüzünde dolaştırdı...

Biraz sonra, bambaşka olmuşu yüzü... Hiç gereği yokken, birdenbi re:

— Şevket âbi beni böyle görse a. caba ne derdi? diye düşündü.

Sonra, patronun at suratlı karısı. la kendi yüzünü karşılaştırdı... Bu karşılaştırma, saçının telinden başladı, topuğuna dek sürdü. Hattâ bir ara, eteğini yukarıya sıyrarak, bacaklarına bile baktı. Karnını isterik bir arzuyla okşadı. Dudaklarını ananın parlaklığına yapıştırdı. Dudaklarının aynada bıraktığı iz hoşuna gitti. Bir daha, bir daha öpü aynayı.

Şevket âbisini düşündü:
«Zavallı dedi, başını iki elleri arasına almış, düşünüyordu...»
«Kimbilir şimdi ne yapıyordu?»
«Zavallı insan... Ne kadar da iyi kalbli... Üçyüz lira verdi kendisine... At suratlı karı n'olacak, at suratlı karı... Yüzü gibi kalbi de at kalbli. Pis kılı, pis işte, pis... Seni adaya tıkmalı adaya...»
«Ne yapıyor şimdi Şevket âbi?»
«Beni böyle görse ne der?»
«Şaşar mı?»
Dışarıya çıktı. Aceleyle ayakkabısını giydi:
— Anam anam, dedi, accık dolaşıp geliyim...
— Nee?
— Yarın nenemin, gardaşımın yanında böyle süslenip çıkarmam, anam anam...
— Gız sen deli mi oldun?
— Anam şöyle bi dolaşıp geleceim, bi saat sürmez.
— Gız deliysen Allahına yalvar! Dilber yeni ayakkabılarını giymişti bile. Anasının boynuna sarıldı:
— Bana güvenin yok mu anam? dedi.
— Sana var amma gızım, zamana yok, zaman çok kötü.
— Hemen gelirim ana.
— Gız geç galıp, beni merakda goma.
— Gomam, vallaha billâha gomam...
Sokağa çıktı. Yüzü sanki kendinin değilmiş gibi geliyordu ona. Bu yüz, evde, aynada seyrettiği çok daha güzel bir kızın yüzüydü. Kalkık burun, uzun kirpikler, devrik ağız...
Birden:
— Ya kazağım, dedi... Kazağımı giymedim...
Birden suratı asılıverdi. Gerçi daha çok uzaklaşmamıştı evlerinden ama, ne olur ne olmaz, kardeşi gelir, ninesi gelir, çıkamazdı dışarıya... İçine bir güven gelmişti ayakkabısıyla, cebinde parasıyla ve yüzündeki tuvaletle. Onun için göğüslerini olasıya ileriye fırlattı. Umurunda değildi dünya... Şimdi biraz sonra şaşacaktı Şevket âbisi... Onu öyle, yüzünü bambaşka görünce şaşacaktı...
Kendisini yokladı, biraz da o at suratlı kariya inat olsun diye yapıyordu bunu... İçinden:
«İnşallah o da ordadır, hasedinden çatlasın» dedi.
«Yazık Şevket âbiye... Oysa ki o kadar iyi adam...»
«Çirkin kadın, bulmuş yakışıklı kocayı, elinden kaçırmamak için ne yapacağını şaşırıyor.»
«Dilber'in güzel olması kendi suçu mu? O mu dedi Tanrıya, beni güzel yarat» diye?
«Başı ellerinin arasındaydı...»
«Düşünüyordu...»
«Ağlamıştı belki kendisi gittikten sonra...»
Biri lâf attı:
— Amerikan doları, dedi.
Başka biri, onun fikrini beğenme di:
— Alman markı mübarek, dedi.
O şimdi Şevket âbisini düşünüyordu. Ne dolar, ne mark, zaten bilmezdi ki bu kelimelerin ne olduğunu. Dolar'ı kalçası için söylenmiş zannetti, markı da, markasının iyi bir marka olduğunu söylüyorlardı zannetti...
Adımlarını açtı... Bir an önce Şevket âbisi kendisini görsün istiyordu. Onun gözlerindeki hayreti görmek için can atıyordu. Kimbilir, kendisini görür görmez ne diyecekti... Belki de hâlâ masanın başında, başı, ellerinin arasındaydı şimdi... At suratlı karı, kimbilir onu öyle yakınlara ne derdi:
«Dilber'i düşünüyorsun değil mi?» derdi.
Daha o, hiçbir şey söylemeden, masadaki cetveli kapı, indirirdi kocaşının suratına.
«Hain karı n'olacak? Madem yüzün çirkin, her şey beklenir senden.»
(Devamı var)

— Aferin, yavaş yavaş forma giriyorsun... Bugün sana iki yıldız verdim!..

Ticaret

Bir kokteylde buluşan doktorlar, en kazançlı branşın hangisi olduğunu birbirlerine soruyorlardı. Ruh hastalıkları uzmanı:
— Zannederim benimkindir, dedi.

Sordular:

— Neden?...
— Çünkü ben erkeklere, kadınların onlara hiç para almadan sorduklarını sorarım ve karşılığında para alırım!

Düşse ne çıkar?

Hastasını muayeneye hazırlanan doktor, adamın soyunduktan sonra kollarını havaya kaldırdı.ğini görünce sordu:

— Neden kaldırdınız kollarınızı?
— Çiğerlerim düşmesin diye doktor.

— Aman canım, o kadar evhamlı olmayın. Yerler daha az önce süprülüp yıkandı!

Şikâyet

Akşamın saat sekizinde karakolun telefonu çaldı, bir kadın sesli:

— Alo, dedi. Polis, imdat! Daireme seks düşkününü biri girdi. Yarın sabah derhal gelip beni elinden kurtarın!

Mükâfat

Marki Aligre ikinci imparatorluğun en zengin, fakat en cimri adamlarından biriydi. Bir gün 13-14 yaşlarındaki yeğenlerine:

— Yavrularım, dedi, bu hafta iyi çalışırsanız, sizi pazar günü Tortoni pastanesine götürüp, dondurma yiyeceklerimi seyreteceğim. gime söz veriyorum!

Yazısız

Küfürü eden

Kadınlar oturmuş, kendi aralarında konuşuyorlardı. Ev sahibinin kocası, bitişik odada kırık bir iskemleyi tamir ediyordu. Birden, iki çekik sesi arasında sert bir küfür işitildi.

Kadınlardan biri sordu:

— Kocanız mı bu?...
— Hayır, dedi diğeri. Kocam çok terbiyelidir. Tamir işlerinde çekici hep o yer, küfürü papağan eder!

Düşünüyormuş

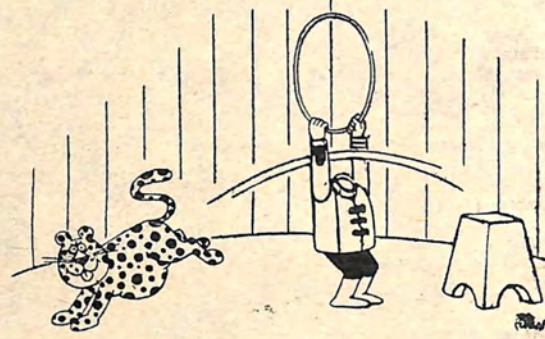
Otel müdürü, kat garsonunu çağırarak:

— 27 numaranın kapısını açıp, hemen kapatırken «Oh, affedersiniz binbaşım» dediğinde, ben koridordaydım. Neden öyle söyledin?

— Çünkü binbaşı çırılçıplaktı, dedi garson.

— Canım, karıştırıyorsun sen. 27 numarada oturan binbaşı değil, güzel ve pek ünlü bir bayan sinema oyuncusudur.

— Oh, diye bir iç geçiren garson devam etti. Neyse ki öğrendim. Zira binbaşının neden bana kadın gibi görüldüğünü kendi kendime hep sorup duruyordum!

Yazısız

Evlilik denen şey!

Adamın biri oturmuş, evliliğin zorluklarından ve yorgunluklarından bahsediyordu. Halbuki evleneli bir hafta olmuştu. Bunu bilen arkadaşı bir düşünür tavrıyla:

— Azizim, dedi, evlilik üstü ince bal tabakasıyla örtülmüş bir katran fıçısına benzer.

Evli adam üzgün, mırıldandı:

— Anlaşılan ben fıçıyı ters açmışım!...

Tren bileti!

Bir işkoçyalı, tren istasyonunun gişesindeki bilet memuruna sorar:

— Edinburg'a üçüncü mevki bilet kaç?...
— Bir sterlin.
— Çok pahalı... Onbeş şilin versem olmaz mı?...
— Pazarlık yok, bunun fiyatı böyledir.
— Son olarak onyedi şilin versem olmaz mı?
— Olmaz, dedik, boşuna bizi yormayın, bilet alacak olanlara mâni olmayın!

Pazarlık uymayınca, işkoçyalı sinirli sinirli uzaklaşır. Biraz sonra perona giren tren düdük öttürür. Bunu duyan işkoçyalı başını çevirmeden söylenir:

— İstedğin kadar düdük çal, bu sefer oniki şiline bilet vermezsen binmeyeceğim!...

Tanrı vergisi

Oğlunun bir baltaya sap olabilmesi için torpil arayan babaya, milletvekili dostu sordu:

— Politikadan anlar mı?

— Hem de nasıl!... diye atıldı delikanlının babası. Bu konuda Tanrı vergisi bir istidada sahiptir. Örneğin, ne zaman konuşmak için ağzını açsa, ne söyleyeceğini unuttur. Ne zaman konuşsa, ne söylediğini bilmez. Ve ne zaman bir şey söylese, söylediğini derhal unuttur!

Yazısız

UYUMANIZI İSTİYORUM... UYUYUN...

UYUYAMAM, ÇÜNKÜ GÖK GÜRÜLTÜ VAR...

Dünya Karikatürleri

— HA, EVET... YAŞINA GÖRE BİRAZ FAZLA OLGUN !..

— KEPÇEYE YAVRUM .. KEPÇEYE !..

— YETER !.. "BİZ ZZZ" DİYE PEŞİME TAKILMAYIN ARTIK !..

— HAT MEŞGULDÜR !..

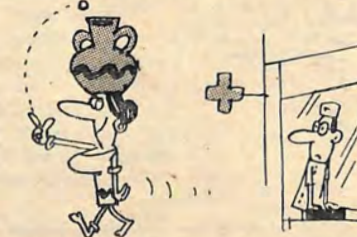
YAZISIZ

— İNSANI ALDATAN BU MUTLULUKTAN BİKTİM ARTIK... YARIN ONU DUVARDAN SÖKÜP ATACAĞIM !..

ASİRİN İSTİYORUM... YİNE BAŞIM AĞRIYOR.

YAZISIZ

Terkibinde krem hassaları
bulunan Puro kalite
bakımından en üstün tuvalet
sabunu ve çok müessir
bir güzellik müstahzarıdır.
Puro Güzellik Metodunu
hemen deneyiniz.

Her sabah ve akşam
bol PURO köpüğü ile
eldivinli masaj yaparak
sabunlayınız

Hiç sabun izi
kalmıyacak şekilde
yüzünüzü bol su ile
yıkayınız

Yumuşak bir havlu ile
ve eldivinli yüzünüzü
nemli alınız.

Kısa bir müddet
içinde daha genç
göründüğünüzü,
daha cazip, daha güzel
olduğunuzu bizzat
farkedeceksiniz.

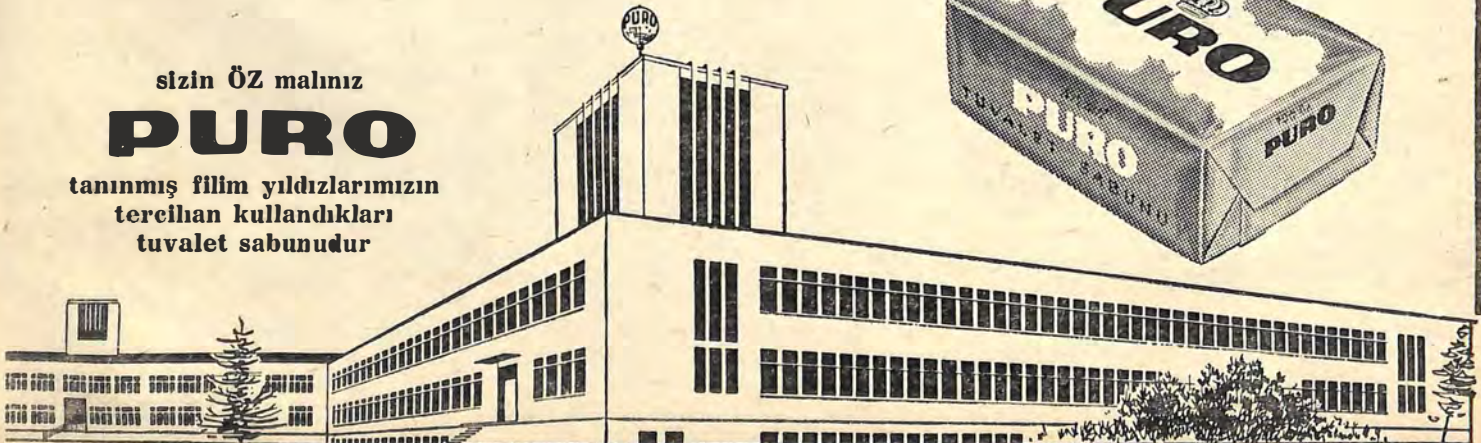
Gençlik

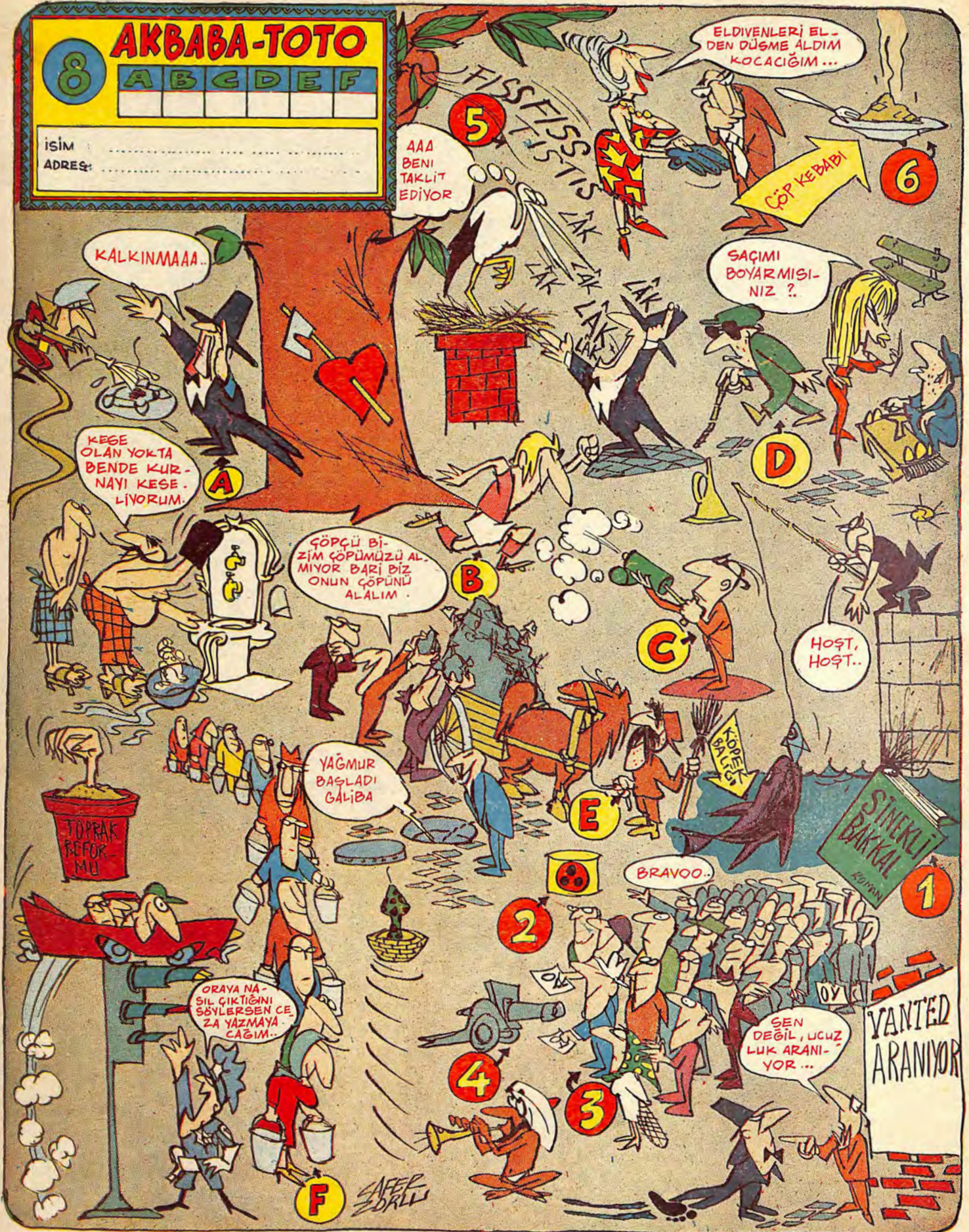
GÜZELLİK VE CAZİBENİZİ MUHAFAZA İÇİN
KREMLİ PURO KULLANINIZ

sizin ÖZ malınız

PURO

tanınmış filim yıldızlarımızın
tercihan kullandıkları
tuvalet sabunu'dur

Yukarıda kalabalık bir panorama görüyorsunuz. Bu panoramadaki 6 kişi A'dan F'ye kadar harflerle gösterilmiştir. (AKBABA — TOTO kuponunda da aynen bu harflerle gösterilmiştir) Bu 6 kişiyle ilgili 6 şey de 1'den 6'ya kadar numaralanmıştır.

Buna göre kimin ne ile ilgisi olduğunu bulup AKBABA — TOTO kuponundaki harflerin altına uygun sayıları yazınız.

NOT : Yarışmamız iki sayı sonra sona erecektir. Okurlarımız, bir sayının AKBABA — TOTO kuponunu doldurup gönderebilecekleri gibi on sayının kuponlarını birlikte de yollayabilirler.